AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2006. december 12. *

A T-228/02. sz. ügyben,

az **Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran** (székhelye: Auvers-sur-Oise [Franciaország], képviselik: J.-P. Spitzer ügyvéd, D. Vaughan QC és É. de Boissieu ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Vitsentzatos és M. Bishop, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: francia.

támogatja:

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviseli kezdetben: J. E. Collins, később: R. Caudwell és C. Gibbs, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: S. Moore barrister)

beavatkozó,

eredetileg egyrészt a terrorizmus leküzdésére vonatkozó különös intézkedések alkalmazásáról szóló 2001/931/KKBP közös álláspont naprakésszé tételéről szóló, 2002. május 2-i 2002/340/KKBP tanácsi közös álláspont (HL L 116., 75. o.), a 2001/931/KKBP közös álláspont naprakésszé tételéről és a 2002/340 közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2002. június 17-i 2002/462/KKBP tanácsi közös álláspont (HL L 160., 32. o.), valamint a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2002/334/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2002. június 17-i 2002/460/EK tanácsi határozat (HL L 160., 26. o.) megsemmisítése iránti kérelem tárgyában, annyiban, amennyiben a felperes szerepel azon személyek, csoportok és szervezetek listáján, akikre ezen intézkedések alkalmazandók, másrészt kártérítési kérelem tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, N. J. Forwood és. S. Papasavvas bírák,
hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. február 7-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 Az ügyiratokból kiderül, hogy a felperes Organisation des Modjahedines du peuple d'Irant (Iráni Népi Mudzsaheddin Szervezet, perzsa nyelven Mudzsaheddin-e Khalq) 1965-ben alapították, és az iráni sah, majd a mollák rendszerének egy demokratikus rendszerrel való felváltását tűzte ki célul. A felperes 1981-ben részt vett az Iráni Ellenállás Nemzeti Tanácsának (NCRI) megalapításában, amely szerv az iráni „ellenállás száműzetésben lévő parlamentjeként" határozható meg. A felperes a jelen jogvita alapját képező tényállás idején öt különálló szervezetből, valamint egy független szervezetből állt, amely a szervezet Iránban működő fegyveres szárnyát jelentette. A felperes állítása szerint azonban ő és tagjai 2001 júniusától kezdve kifejezetten felhagytak minden katonai tevékenységgel, és jelenleg már nincs fegyveres szervezete.

2 2001. március 28-i végzésével a Secretary of State for the Home Department (belügyminiszter, Egyesült Királyság, a továbbiakban: a Home Secretary) felvette a felperest a Terrorism Act 2000 (2000. évi törvény a terrorizmusról) alapján betiltott szervezetek listájára. A felperes egyszerre két kérelmet nyújtott be e végzéssel szemben: az egyiket fellebbezésként a Proscribed Organisations Appeal Bizottság (A betiltott szervezetekkel kapcsolatos fellebbezési bizottság, POAC) előtt, a másikat pedig felülvizsgálat (judicial review) iránt a High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) [Legfelső Bíróság (Anglia és Wales), a bíróság királyi törvényszéke (adminisztratív tanács), a továbbiakban: a High Court] előtt.

3 2001. szeptember 28-án az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa (a továbbiakban: a Biztonsági Tanács) elfogadta a terrorizmus leküzdése, különösen a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem érdekében kialakított széleskörű stratégiák megállapításáról szóló 1373. (2001.) számú határozatát. E határozat 1. c) pontja többek között arról rendelkezik, hogy valamennyi államnak be kell fagyasztania azon személyek – továbbá az ilyen személyek tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló szervezetek, az ilyen személyek és szervezetek nevében vagy irányítása alatt eljáró személyek és szervezetek – pénzeszközeit, egyéb vagyoni értékeit vagy gazdasági erőforrásait, akik terrorcselekményeket követnek el vagy kísérelnek meg elkövetni, illetve ilyen cselekmények elkövetésének részesei vagy elősegítői.

4 Mivel a Tanács úgy ítélte meg, hogy az 1373. (2001) számú biztonsági tanácsi határozat végrehajtásához szükséges a Közösség fellépése, az EU 15. és EU 34. cikk alapján 2001. december 27-én elfogadta a terrorizmus leküzdéséről szóló 2001/930/KKBP közös álláspontot (HL L 344., 90. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 213. o.), és a terrorizmus leküzdésére vonatkozó különös intézkedések alkalmazásáról szóló 2001/931/KKBP közös álláspontot (HL L 344., 93. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 217. o.).

5 A 2001/931 közös álláspontot az 1. cikkének (1) bekezdése értelmében „a terrorcselekményekben részt vevő és a mellékletben felsorolt személyekre, csoportokra és szervezetekre" kell alkalmazni. A felperes neve nincs feltüntetve az említett listán.

6 A 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (2) és (3) bekezdése meghatározza, hogy mit kell „terrorcselekményekben részt vevő személyek, csoportok és szervezetek", illetve „terrorcselekmények" alatt érteni.

7 A 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében a mellékletben szereplő listát az ügyiratok olyan pontos információi, illetve anyagai alapján kell összeállítani, amelyek arra utalnak, hogy az illetékes hatóság határozatot hozott az érintett személyekkel, csoportokkal és szervezetekkel szemben, függetlenül attól,

hogy a határozat komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok vagy ténykörülmények alapján terrorcselekmény, vagy ilyen cselekmény elkövetésének kísérlete, abban való részvétel vagy annak elősegítése miatt nyomozás vagy büntetőeljárás megindítására, illetve ilyen bűncselekmények miatt kiszabott ítéletekre vonatkozik-e. „[I]lletékes hatóság" alatt az igazságügyi hatóság, vagy ha az nem rendelkezik e területen illetékességgel, akkor az e téren illetékességgel rendelkező megfelelő hatóság értendő.

8 A 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése értelmében a mellékletben található listán szereplő személyek és szervezetek nevét rendszeresen, legalább hat hónaponként felül kell vizsgálni az arról való meggyőződés érdekében, hogy továbbra is indokolt-e a listán való fenntartásuk.

9 A 2001/931 közös álláspont 2. és 3. cikke értelmében az Európai Közösség, az EK-Szerződésben ráruházott hatáskör keretén belül eljárva, elrendeli a mellékletben felsorolt személyek, csoportok és szervezetek pénzeszközeinek és egyéb vagyoni értékeinek vagy gazdasági erőforrásainak a befagyasztását, valamint biztosítja, hogy pénzeszközöket, vagyoni értékeket vagy gazdasági erőforrásokat vagy pénzügyi szolgáltatásokat sem közvetve, sem közvetlenül nem bocsátanak rendelkezésükre.

10 Mivel a Tanács úgy ítélte meg, hogy a 2001/931 közös álláspontban leírt intézkedések közösségi szintű végrehajtásához rendelet szükséges, az EK 60., EK 301. és EK 308. cikk alapján 2001. december 27-én elfogadta a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendeletet (HL L 344., 70. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 207. o.). E rendeletből következik, hogy a megengedett kivételek fenntartásával a 2. cikk (3) bekezdésében említett listán szereplő természetes vagy jogi személy, csoport vagy szervezet tulajdonában levő valamennyi pénzeszközt be kell fagyasztani. Emellett tilos pénzeszközöket e személyek, csoportok vagy szervezetek rendelkezésére bocsátani, illetve részükre pénzügyi szolgáltatásokat nyújtani. A Tanács egyhangúlag, és a

2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4)–(6) bekezdésében megállapított rendelkezéseivel összhangban eljárva, megállapítja, felülvizsgálja és módosítja azoknak a személyeknek, csoportoknak és szervezeteknek a listáját, akikre, illetve amelyekre a rendelet vonatkozik.

11 Azon személyek, csoportok és szervezetek eredeti listáját, akikre, illetve amelyekre a 2580/2001 rendelet vonatkozik, a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében előírt lista létrehozásáról szóló, 2001. december 27-i 2001/927/EK tanácsi határozat (HL L 344., 83. o.) állapította meg. A felperes neve nem szerepel rajta.

12 2002. április 17-i ítéletével a High Court elutasította a felperes által a Home Secretary 2001. március 28-i végzésével szemben benyújtott felülvizsgálat iránti kérelmet (lásd a fenti 2. pontot), mivel lényegében úgy vélte, hogy a POAC a megfelelő fórum a felperes érveinek a meghallgatására, beleértve a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított érveket is.

13 A Tanács 2002. május 2-án – az EU 15. cikk és az EU 34. cikk alapján – elfogadta a 2001/931 közös álláspont naprakésszé tételéről szóló 2002/340/KKBP közös álláspontot (HL L 116., 75. o.). A melléklete naprakésszé tette azon személyek, csoportok és szervezetek listáját, akikre, illetve amelyekre a 2001/931 közös álláspont vonatkozik. E melléklet „csoportok és szervezetek" című 2. pontja tartalmazza többek között a felperes nevét, a következő meghatározás alatt:

„Mudzsaheddin-e Khalq Szervezet (MEK vagy MKO) [az Iráni Ellenállás Nemzeti Tanácsa (National Council of Resistance of Iran – NCRI) kivételével], (más néven az Iráni Nemzeti Felszabadítási Hadsereg (NLA, a MEK katonai szárnya), Iráni Népi Mudzsaheddin (PMOI), Muzulmán Iráni Diákok Társasága)."

14 A 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2001/927 határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2002. május 2-i 2002/334/EK határozattal (HL L 116., 33. o.) a Tanács naprakésszé tette azon személyek, csoportok és szervezetek listáját, akikre, illetve amelyekre az említett rendelet vonatkozik. A felperes nevét erre a listára is felvették, ugyanazokkal a szavakkal, mint amelyeket a 2002/340 közös álláspont melléklete használt.

15 2002. június 17-én a Tanács elfogadta egyrészt a 2001/931 közös álláspont naprakésszé tételéről és a 2002/340 közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló 2002/462/KKBP közös álláspontot (HL L 160., 32. o.), másrészt a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2002/334 határozat hatályon kívül helyezéséről szóló 2002/460/EK határozatot (HL L 160., 26. o.). A felperes nevét fenntartották a 2001/931 közös álláspont, illetve a 2580/2001 rendelet által előírt listákon (a továbbiakban együttvéve: vitatott listák, illetve az utóbbira vonatkozóan: vitatott lista).

16 2002. november 15-i ítéletével a POAC elutasította a felperes által a Home Secretary 2001. március 28-i végzésével szemben benyújtott fellebbezést (lásd a fenti 2. pontot), mivel többek között úgy vélte, hogy semmi nem követeli meg, hogy előzetesen meghallgassa a felperest, mivel az ilyen meghallgatás végeredményben megvalósíthatatlan vagy nemkívánatos a terrorista szervezetekkel szembeni jogszabály keretében. E határozat szerint a Terrorism Act 2000 jogi rendszere tisztességes lehetőséget biztosít arra, hogy a felperes álláspontját meghallgassák a POAC előtt.

17 Azóta a Tanács több közös álláspontot és határozatot hozott a vitatott listák naprakésszé tételére. A szóbeli szakasz befejezésének időpontjában a 2001/931 közös álláspont naprakésszé tételéről és a 2005/847/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2005. december 21-i 2005/936/KKBP tanácsi közös álláspont (HL L 340., 80. o.), illetve a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének

végrehajtásáról és a 2005/848/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2005. december 21-i 2005/930/EK határozat (HL L 340., 34. o.) volt hatályban. Az így elfogadott jogi aktusok továbbra is fenntartották a felperes nevét a vitatott listákon.

Az eljárás és a felek kérelmei

18 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. július 26-án benyújtott keresetlevelével a felperes a jelen keresetet indította, amelyben kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a 2002/340 és 2002/462 közös álláspontot, valamint a 2002/460 határozatot, annyiban, amennyiben e jogi aktusok a felperesre vonatkoznak;

– következésképp az ő vonatkozásában nyilvánítsa alkalmazhatatlannak e közös álláspontokat és e határozatot;

– kötelezze a Tanácsot egy euro megfizetésére az elszenvedett kár megtérítéseként;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

19 Ellenkérelmében a Tanács azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

20 A felek meghallgatását követően az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke a 2003. február 12-i végzésével megengedte, hogy Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága a Tanács kérelmeinek támogatására beavatkozzon. A beavatkozó benyújtotta beadványát, amelyben a kereset elutasítását kérte, a felperes pedig az előírt határidőn belül előterjesztette az arra vonatkozó észrevételeit.

21 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (második tanács) a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott, és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 64. cikkében írt pervezető intézkedések keretében a Hivatal 2005. december 1-jei levelével felhívta a feleket, hogy terjesszék elő a jelen keresettel megtámadott jogi aktusoknak – azaz a 2002/340 és 2002/462 közös álláspontoknak, valamint a 2002/460 határozatnak – a felperest a vitatott listákon továbbra is fenntartó jogi aktusokkal és a keresetlevél benyújtását követően történő, többszöri hatályon kívül helyezése és felváltása alkotta új elemekből a jelen kereset lefolytatását illetően levonható következményekre vonatkozó írásbeli észrevételeiket.

22 A Tanács az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. december 21-én előterjesztett észrevételeiben azt állította, hogy nem szükséges állást foglalni a közös álláspontokról, mivel szerinte a kereset mindenképpen elfogadhatatlan e tekintetben. Ami a 2580/2001 rendelet végrehajtásáról szóló közösségi határozatokat illeti, a Tanács azon a véleményen van, hogy „úgy kell tekinteni, hogy a keresetlevél" a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2005/722/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2005. november 29-i „2005/848/EK tanácsi határozat (HL L 314., 46. o.) vagy minden egyéb olyan határozat ellen irányul, amelynek ugyanaz a tárgya, mint annak, amely az Elsőfokú Bíróság ítélethozatalának időpontjában hatályos, amennyiben e határozat érinti a felperest".

23 A felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. január 2-án előterjesztett észrevételeiben azon a véleményen volt, hogy „úgy kell tekinteni, hogy a jelen kereset" a 2001/931 közös álláspont naprakésszé tételéről és 2005/725/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, „2005. november 29-i 2005/847/KKBP tanácsi közös álláspont" (HL L 314., 41. o.) és „a 2005/848 határozat ellen irányul". A

felperes egyébként ezen észrevételei mellékleteként csatolt egy sor új dokumentumot, amelyeket az aktához csatoltak. A Hivatal az említett észrevételeket és dokumentumokat a 2006. január 19-i levelében közölte a Tanáccsal, aki 2006. január 27-én vette át a tértivevényt.

24 A felperes a Hivatalhoz 2006. január 25-én benyújtott levelében előterjesztette a tárgyalásra készített jegyzőkönyvre vonatkozó írásbeli észrevételeit, amelyekben többek között arra hivatkozott, hogy a keresetet most már úgy kell tekinteni, mint ami a 2005/936 közös álláspont és a 2005/930 határozat ellen is irányul. A levél mellékleteként csatolt egy sor új kiegészítő dokumentumot. A feleket értesítették, hogy az említett mellékleteknek az aktához való csatolásáról az Elsőfokú Bíróság a tárgyaláson fog határozni.

25 A felek szóbeli előadásait és az Elsőfokú Bíróság által szóban feltett kérdésekre adott válaszait a 2006. február 7-i tárgyaláson hallgatták meg. E tárgyalás során a Tanács a felperes által a Hivatalhoz 2006. január 18-án és 25-én (lásd a fenti 23. és 24. pontot) benyújtott új dokumentumok benyújtásának szabálytalanságára hivatkozott. A Tanács hozzátette, hogy azok késedelmes közlése miatt nem állt módjában érdemben állást foglalni e dokumentumokról. A Tanács ezért kérte az Elsőfokú Bíróságot, hogy a szóban forgó dokumentumokat vagy ne vegye fel az aktába, vagy rendelje el az írásbeli szakasz újbóli megnyitását, hogy lehetősége legyen írásban előadni az álláspontját. Az Elsőfokú Bíróság az e kérelemre, valamint a fenti 24. pontban említett dokumentumok aktához való csatolására vonatkozó határozathozatalt későbbre halasztotta.

26 Az Elsőfokú Bíróság kérdésére válaszolva a felperes kijelentette, hogy – amint azt a Tanács a Hivatalhoz 2005. december 23-án előterjesztett észrevételeiben elismerte (lásd a fenti 22. pontot) – a jelen keresetet úgy kell tekinteni, mint ami a 2005/936 közös álláspont és a 2005/930 határozat, valamint adott esetben minden egyéb olyan jogi aktus ellen irányul, amely az ítélethozatal idején hatályos, az említett közös állásponttal és határozattal azonos tárgyú, és a felperesre vonatkozóan ugyanolyan joghatást fejt ki, amennyiben e jogi aktusok érintik őt.

Az eredetileg megtámadott jogi aktusok hatályon kívül helyezésének és más aktusokkal való felváltásának eljárási következményeiről

27 Amint az a fenti 17. pontból kiderül, a jelen keresettel eredetileg megtámadott jogi aktusokat – azaz a 2002/340 és 2002/462 közös álláspontot, valamint a 2002/460 határozatot (a továbbiakban: eredetileg megtámadott határozat) – a keresetlevél benyújtását követően többször hatályon kívül helyezték és felváltották olyan jogi aktusokkal, amelyek továbbra is fenntartották a felperest a vitatott listákon. A szóbeli szakasz befejezésének idején a 2005/936 közös álláspontról és a 2005/930 határozatról van szó.

28 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amikor az eljárás során egy határozatot egy másik, azonos tárgyú határozat vált fel, ez utóbbit olyan új ténynek kell tekinteni, amely lehetővé teszi a felperes számára kereseti kérelmeinek és jogalapjainak megfelelő módosítását. Ellentétes lenne ugyanis a gondos igazságszolgáltatás és a pergazdaságosság követelményével a felperes új kereset benyújtására való kötelezése. Ezenkívül igazságtalan lenne, ha az érintett intézmény, a felperes által valamely határozat ellen a közösségi bíróság elé terjesztett keresetlevélben található bírálatokkal való szembenézés jegyében, a megtámadott határozatot megfelelően módosíthatná vagy helyébe egy másikat léptethetne, és az eljárás során hivatkozhatna erre a módosításra vagy jogszabályváltásra annak érdekében, hogy a másik felet megfossza eredeti kérelmeinek és jogalapjainak a későbbi határozatra való kiterjesztésének vagy az e határozat elleni további kérelmek vagy jogalapok előterjesztésének lehetőségétől (a Bíróság 14/81. sz., Alpha Steel kontra Bizottság ügyben 1982. március 3-án hozott ítéletének [EBHT 1982., 749. o.] 8. pontja; a 351/85. és 360/85. sz., Fabrique de fer de Charleroi és Dillinger Hüttenwerke kontra Bizottság ügyben 1987. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1987., 3639. o.] 11. pontja; és a 103/85. sz., Stahlwerke Peine-Salzgitter kontra Bizottság ügyben 1988. július 14-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 4131. o.] 11. és 12. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-46/98. és T-151/98. sz., CCRE kontra Bizottság ügyben 2000. február 3-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-167. o.] 33. pontja).

29 A T-306/01. sz., Yusuf és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ügyben 2005. szeptember 21-én hozott ítéletben (EBHT 2005., II-3533. o., fellebbezés alatt, a továbbiakban: a Yusuf-ítélet, 73. pont) és a T-315/01. sz., Kadi

kontra Tanács és Bizottság ügyben 2005. szeptember 21-én hozott ítéletben (EBHT 2005., II-3649. o., fellebbezés alatt, a továbbiakban: Kadi-ítélet, 54. pont) az Elsőfokú Bíróság ezen ítélkezési gyakorlatot alkalmazta arra az esetre, amikor egy magánszemélyt közvetlenül és személyében érintő rendelet helyébe az eljárás folyamán egy azonos tárgyú rendelet lép.

30 Ezen ítélkezési gyakorlatnak megfelelően tehát a jelen esetben helyt kell adni a felperes azon kérelmének, hogy keresetét a szóbeli szakasz befejezésének időpontjában a 2005/936 közös álláspont és a 2005/930 határozat megsemmisítésére irányulónak tekintsék, amennyiben e jogi aktusok őt érintik, és lehetővé kell tenni a feleknek, hogy ezen új tények ismeretében kérelmeiket, jogalapjaikat és érveiket módosíthassák, amely számukra a további kérelmek, jogalapok és érvek benyújtásának jogával jár.

31 Ilyen körülmények között egyrészt engedélyezni kell a felperesnek a tárgyalásra készített jelentésre vonatkozó észrevételeihez csatolt, a Hivatalhoz 2006. január 25-én benyújtott dokumentumoknak az aktához való csatolását (lásd a fenti 24. pontot), másrészt pedig el kell utasítani a Tanács arra irányuló kérelmét, hogy se a szóban forgó, se az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére válaszul a felperes észrevételeihez csatolt, a Hivatalhoz 2006. január 18-án benyújtott dokumentumokat (lásd a fenti 23. és 25. pontot) ne vegyék fel az aktába. Új iratok és dokumentumok benyújtását, valamint új bizonyítékok felajánlását ugyanis a feleknek a kérelmeik, jogalapjaik és érveik előző pontokban említett új tények ismeretében történő módosítására vonatkozó joga részének kell tekinteni. Ami azon kérdést illeti, hogy a szóban forgó dokumentumoknak az aktához való késedelmes csatolása igazolja-e a jelen esetben a Tanács védelemhez való jogának nevében az írásbeli szakasz újbóli megnyitását (lásd a fenti 25. pontot), az Elsőfokú Bíróság az alábbi 182. pontra utal.

32 Egyebekben az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy csak valamely létező és sérelmet okozó aktus megsemmisítésére irányuló kérelemmel lehet jogszerűen hozzá fordulni. Tehát még ha a felperesnek engedélyezték is – amint az a fenti 30. pontban megállapításra került – a kérelmei oly módon történő módosítását, hogy azok olyan aktusok megsemmisítésére vonatkozzanak, amelyek az eljárás során az eredetileg megtámadott aktusok helyébe léptek, e megoldás nem engedheti meg feltételezett,

még el nem fogadott jogi aktusok jogszerűségének elméleti felülvizsgálatát (lásd az Elsőfokú Bíróság T-22/96. sz., Langdon kontra Bizottság ügyben 1996. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1009. o.] 16. pontját, és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

33 Ebből következik, hogy nem kell megengedni a felperesnek a kérelmei oly módon történő módosítását, hogy azok ne csak a 2005/936 közös álláspont és a 2005/930 határozat, hanem adott esetben minden egyéb olyan jogi aktus ellen irányuljanak, amely az ítélethozatal idején hatályos, az említett közös álláspontal és határozattal azonos tárgyú, és a felperesre vonatkozóan ugyanolyan joghatást fejt ki, amennyiben e jogi aktusok érintik őt (lásd a fenti 26. pontot).

34 A jelen kereset céljából az Elsőfokú Bíróság bírósági felülvizsgálata tehát kizárólag a már elfogadott, még hatályos és a szóbeli szakasz befejezésének időpontjában megtámadott jogi aktusokra, azaz a 2005/936 közös álláspontra (a továbbiakban: a megtámadott közös álláspont) és a 2005/930 határozatra (a továbbiakban: a megtámadott határozat) (a továbbiakban együttvéve: a megtámadott jogi aktusok) vonatkozik, még abban az esetben is, ha az említett jogi aktusokat hatályon kívül helyezték és más aktusok léptek a helyükbe a jelen ítélet kihirdetésének időpontjában.

35 Ebben az esetben ugyanis egyrészt a felperes megőrizné a megtámadott jogi aktusok megsemmisítéséhez fűződő érdekét, amennyiben valamely intézmény jogi aktusának hatályon kívül helyezése nem jelenti annak jogellenessége elismerését, és *ex nunc* hatással jár, eltérően a megsemmisítési ítélettől, amelynek értelmében a megsemmisített jogi aktust visszamenőleg törlik a jogrendből, mintha soha nem létezett volna. Másrészt, amint azt a Tanács elismerte a tárgyaláson, a megtámadott jogi aktusok megsemmisítésének esetében ezen intézmény az EK 233. cikknek megfelelően köteles megtenni az ítéletben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket, ami azzal járhat, hogy módosítja vagy adott esetben visszavonja az esetleg a szóbeli szakasz befejezését követően megtámadott jogi aktusokat hatályon kívül helyező és azok helyébe lépő aktusokat (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-481/93. és T-484/93. sz., Exporteurs in Levende Varkens és társai kontra Bizottság ügyben 1995. december 13-án hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2941. o.] 46–48. pontját).

A második kereseti kérelemről

36 A felperes a tárgyaláson átfogalmazott második kereseti kérelmével azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott jogi aktusokat nyilvánítsa alkalmazhatatlannak az ő vonatkozásában, azoknak az első kereseti kérelem által célzott részleges megsemmisítése következtében.

37 Meg kell állapítani, hogy az így megfogalmazott második kereseti kérelemnek nincs semmilyen, az elsőtől független tárgya. Erre tekintettel tehát tárgytalannak kell tekinteni.

A megtámadott közös álláspont megsemmisítése iránti kérelemről

A felek érvei

38 A felperes azt állítja, hogy a jelen kereset elfogadható, mivel hogy mind a megtámadott közös álláspont, mind a megtámadott határozat őt közvetlenül és személyében érinti, és számára sérelmet okoz. Különösen azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság rendelkezik hatáskörrel a szóban forgó közös álláspont jogszerűségének felülvizsgálatára, amelynek elmulasztása az igazságszolgáltatás megtagadásának tekinthető.

39 A felperes szerint ugyanis az EU 6. cikk (2) bekezdésében foglalt jogállamiság elvei az Unió jogi aktusainak összességére vonatkoznak, beleértve a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) vagy a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés (általában „bel- és igazságügynek" nevezett) (IB) keretében elfogadott jogi aktusokat. Mivel e jogállamiság egyik alkotóeleme a bírósághoz

fordulás joga, amint az az EU 35. cikkből és EU 46. cikkből, valamint a Bíróság ítélkezési gyakorlatából (a 222/84. sz. Johnston-ügyben 1986. május 15-én hozott ítélet [EBHT 1986., 1651. o.] 18. pontja, és a C-50/00 P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítélet [EBHT 1986., I-6677. o.] 38. és 39. pontja) is következik, ezen aktusok egyike sem kerülheti el a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság felülvizsgálatát. Ettől eltérő döntés a felperes szerint jogon kívüli terület létrehozásához vezetne.

40 Mindenesetre jogellenesnek kell tekinteni a jelen esetben a Tanács által folytatott jogalkotási folyamatot, valamint a megtámadott közös álláspontnak a KKBP-re vonatkozó rendelkezésekre történő alapítását. Figyelemmel különösen a közösségi jognak az EU 47. cikkében foglalt elsőbbségére, az Elsőfokú Bíróság rendelkezik hatáskörrel valamely, a KKBP vagy az IB alapján elfogadott jogi aktust érintő ilyen jogellenesség szankcionálására. A felperes ebben az értelemben a Bíróság C-170/96. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 1998. május 12-én hozott ítéletére (EBHT 1998., I-2763. o.) hivatkozik.

41 Az említett folyamatot ugyanis a Tanács arra irányuló állandó szándéka jellemzi, hogy egy nemzetközi szabályra hivatkozva kivonja magát az alapjogok védelmének, valamint az aktusai demokratikus, jogalkotói vagy bírósági felülvizsgálatának követelménye alól, figyelmen kívül hagyva a közösségi jog általános jogelveit. Az Unió ezen aktusainak tényleges végrehajtásával megbízott személyek az alapjogok szempontjából továbbra is bírósági felülvizsgálat alá tartoznak.

42 E szándékot egyebekben az Európai Parlament is bírálta, amikor a 2580/2001 rendelet tervezetéről kérték ki a véleményét. Ez többek között azon körülménnyel magyarázható, hogy a Tanács saját magára bízta a 2580/2001 rendelet határozatok útján történő végrehajtására vonatkozó hatáskört, amelyek ráadásul nem tűnnek indokoltnak.

43 A Tanács és az Egyesült Királyság – anélkül, hogy vitatnák, hogy a felperest közvetlenül és személyében érintik a megtámadott jogi aktusok – arra hivatkoznak, hogy a kereset elfogadhatatlan, annyiban, amennyiben a megtámadott közös álláspont ellen irányul.

44 A Tanács és az Egyesült Királyság következésképp úgy vélik, hogy a jelen eljárást a megtámadott határozat jogszerűségének vizsgálatára kell korlátozni, amely a 2580/2001 rendeletben előírt intézkedéseket alkalmazhatóvá teszi a felperes vonatkozásában.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

45 Az Elsőfokú Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának (a T-338/02. sz., Segi és társai kontra Tanács ügyben 2004. június 7-én hozott végzés [EBHT 2004., II-1647. o.], fellebbezés alatt, 40. és azt követő pontjai, a T-333/02. sz., Gestoras Pro Amnistía és társai kontra Tanács ügyben 2004. június 7-én hozott végzés [az EBHT-ban nem tették közzé], fellebbezés alatt, 40. és azt követő pontjai, valamint a T-299/04. sz., Selmani kontra Tanács és Bizottság ügyben 2005. november 18-án hozott végzés [EBHT 2005., II-20. o.] 52–59. pontja) megfelelően a keresetet mint részben nyilvánvalóan elfogadhatatlant és mint részben nyilvánvalóan megalapozatlant, amennyiben a megtámadott közös álláspont megsemmisítésére irányul, el kell utasítani.

46 Meg kell állapítani ugyanis, hogy e közös álláspont nem a Tanácsnak az EK-Szerződés alapján elfogadott, és mint olyan, az EK 230. cikk által előírt jogszerűségi vizsgálatnak alárendelt jogi aktusa, hanem az EU-Szerződés KKBP-re vonatkozó V. címébe tartozó EU 15. cikk, illetve az EU-Szerződés IB-re vonatkozó VI. címébe tartozó EU 34. cikk alapján elfogadott, a tagállamok kormányai képviselőiből álló Tanács jogi aktusa.

47 Meg kell állapítani, hogy sem az EU-Szerződés KKBP-re vonatkozó V. címe, sem az EU-Szerződés IB-re vonatkozó VI. címe egyáltalán nem rendelkezik valamely közös álláspont közösségi bíróság előtti megsemmisítése iránti keresetről.

48 Az Amszterdami Szerződéssel módosított EU-Szerződés keretében ugyanis a Bíróság hatásköreit az EU 46. cikk kimerítően felsorolja.

49 Egyrészt az EU-Szerződés V. címe rendelkezéseinek keretében egyáltalán nem rendelkezik a Bíróság hatásköréről.

50 Másrészt, az EU-Szerződés VI. címe jelen esetre vonatkozó rendelkezéseit illetően e cikk kimondja:

„Az Európai Közösséget létrehozó szerződésnek, az Európai Szén- és Acélközösséget létrehozó szerződésnek és az Európai Atomenergia-közösséget létrehozó szerződésnek az Európai Közösségek Bíróságának hatáskörére és az e hatáskör gyakorlására vonatkozó rendelkezéseit e szerződésnek kizárólag a következő rendelkezéseire kell alkalmazni:

[...]

b) a VI. cím rendelkezései, a [z EU] 35. cikkben meghatározott feltételek szerint;

[...]

d) az intézmények tevékenysége tekintetében a [z EU] 6. cikk (2) bekezdése annyiban, amennyiben az Európai Közösségeket létrehozó szerződések és e szerződés szerint a Bíróság hatáskörrel rendelkezik;

[...]"

51 Az EU 35. cikk vonatkozó rendelkezései szerint:

„(1) Az Európai Közösségek Bírósága az e cikkben előírt feltételek mellett hatáskörrel rendelkezik a kerethatározatok és határozatok érvényességére és értelmezésére vonatkozó, valamint az e cím alapján létrejött egyezmények értelmezésére és az azokat végrehajtó intézkedések érvényességére és értelmezésére vonatkozó előzetes döntések meghozatalára.

[...]

(6) A Bíróság hatáskörrel rendelkezik a kerethatározatok, illetve határozatok jogszerűségének felülvizsgálatára olyan keresetek tekintetében, amelyeket valamely tagállam vagy a Bizottság nyújt be hatáskör hiánya, lényeges eljárási szabályok megsértése, e szerződés vagy az alkalmazására vonatkozó bármely jogi rendelkezés megsértése vagy hatáskörrel való visszaélés miatt. Az ebben a bekezdésben szabályozott eljárásokat az intézkedés kihirdetésétől számított két hónapon belül kell megindítani.

[...]"

52 Az EU 35. és EU 46. cikkből következik, hogy az EU-Szerződés VI. címének keretében az érvényesség vizsgálata vagy a megsemmisítés iránti jogorvoslatok egyedül az EU 34. cikk (2) bekezdésének b), c), illetve d) pontjában előírt kerethatározatokkal, határozatokkal és az egyezmények végrehajtásához szükséges intézkedésekkel szemben lehetségesek, kivéve az EU 34. cikk (2) bekezdésének a) pontjában előírt közös álláspontokat.

53 Meg kell állapítani továbbá, hogy az EU 6. cikk (2) bekezdésében foglalt alapvető jogok tiszteletben tartásának garanciája jelen esetben nem releváns, hiszen az EU 46. cikk d) pontja nem biztosít a Bíróság számára semmiféle kiegészítő hatáskört (Segi és társai kontra Tanács végzés, fenti 45. pont, 37. pontja).

54 Ami a felperes által felhozott, hatékony jogorvoslat hiányát illeti, az önmagában – az EK 5. cikkből következő, az egyedi hatáskörátruházás elvén alapuló közösségi jogrendszerben – nem alapoz meg saját közösségi hatáskört a közös, de különálló jogrendszerben elfogadott, vagyis az EU-Szerződés V. és VI. címéből eredő jogi aktus vonatkozásában (lásd a Segi és társai kontra Tanács végzés, fenti 45. pont, 38. pontját). A felperes e tekintetben nem hivatkozhat az Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ítéletre, fenti 39. pont. Ebben az ítéletben (40. pont) a Bíróság azon körülményre alapozta az érvelését, hogy az EK-Szerződés teljes jogorvoslati és eljárási rendszert állított fel az intézményi aktusok jogszerűségi felülvizsgálata biztosításának célja érdekében. Amint az fentebb nyilvánvalóvá vált, az EU-Szerződés az V. és VI. címe alapján elfogadott jogi aktusokra vonatkozóan korlátozott bírósági felülvizsgálatot állapított meg, mivel bizonyos területeket kivont az említett felülvizsgálat alól, bizonyos jogorvoslatokra pedig nincs lehetőség.

55 E tekintetben azonban fontos megállapítani, hogy anélkül hogy meg kellene vizsgálni valamely közös álláspont érvényessége tagállami bíróságok előtti vitatásának lehetőségét, a megtámadott közös álláspont közösségi és/vagy nemzeti végrehajtási aktusok elfogadását kívánja meg az érvényesüléshez. Arról nincs szó, hogy e végrehajtási aktusok maguk ne képezhetnék valamely megsemmisítés iránti kereset tárgyát vagy a közösségi bíróság, vagy a nemzeti bíróság előtt. Így az sem állapítható meg, hogy a felperes ne rendelkezne hatékony, bár közvetett jogorvoslati lehetőséggel a megtámadott közös álláspont alapján elfogadott, számára közvetlenül sérelmet okozó aktusokkal szemben. A felperes a jelen esetben egyébként ténylegesen élt e jogorvoslati joggal a megtámadott határozattal szemben.

56 Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság csak annyiban rendelkezik hatáskörrel az EU 15. és EU 34. cikk alapján elfogadott közös álláspont megsemmisítése iránt benyújtott kereset elbírálására, amennyiben a felperes az ilyen kereset alátámasztására a Közösség hatásköreinek figyelmen kívül hagyására hivatkozik (Selmani kontra Tanács és Bizottság végzés, fenti 45. pont, 56. pontja). A közösségi bíróságok ugyanis hatáskörrel rendelkeznek az EU-Szerződés keretében elfogadott jogi aktusok tartalmának vizsgálatára annak megállapítása végett, hogy a jogi aktus nem érinti-e a Közösség hatásköreit, és annak megsemmisítésére, ha nyilvánvaló, hogy az EK-Szerződés valamely rendelkezésén kellett volna alapulnia (lásd ebben az értelemben a Bíróság Bizottság kontra Tanács végzésének, fenti 40. pont, 16. és 17. pontját, és a C-176/03. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 2005. szeptember 13-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-7879. o.] 39. pontját; a Segi és társai kontra Tanács, valamint a Gestoras Pro Amnistía és társai kontra Tanács végzés, fenti 45. pont, 41. pontját; lásd még analógia útján a Bíróság C-124/95. sz. Centro-Com ügyben 1997. január 14-én hozott ítéletének [EBHT 1997., I-81. o.] 25. pontját).

57 Mivel a jelen esetben a felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács visszaélt a hatáskörével, amikor a Közösség hatáskörét figyelmen kívül hagyva uniós területen járt el azzal a céllal, hogy őt minden bírói jogvédelemtől megfossza, így a jelen kereset a közösségi bíróságok hatáskörébe tartozik.

58 E tekintetben azonban meg kell állapítani, hogy az uniós körben eljáró Tanács egyáltalán nem hagyta figyelmen kívül a Közösség hatásköreit, hanem ellenkezőleg, azokra támaszkodott a megtámadott közös álláspont végrehajtásának biztosítása érdekében. Egyrészt ugyanis, mivel a Tanács a releváns, különösen az EK 60. és EK 301. cikkekben foglalt közösségi hatáskörökre támaszkodott, nem róható fel neki, hogy figyelmen kívül hagyta azokat. E tekintetben a jelen esetben ténylegesen alkalmazott rendelkezéseken kívül a felperes semmiféle olyan releváns jogalapot nem jelölt meg, amelyet figyelmen kívül hagyott volna, megsértve ezzel az EU 47. cikket. Másrészt e rendelkezések maguk írják elő a végrehajtásuk érdekében valamely közös álláspont vagy közös fellépés előzetes elfogadását. Következésképp, valamely közös álláspontnak a jelen esetben alkalmazott közösségi hatáskörök végrehajtását megelőző elfogadása e hatáskörök tiszteletben tartását, és nem a

megsértésüket mutatja. Egyebekben, még ha a közös álláspont EU-Szerződés alapján való alkalmazása azt jelenti is, hogy az említett személyeket megfosztják a közösségi bíróság előtti közvetlen jogorvoslattól, vagyis azon lehetőségtől, hogy a megtámadott közös álláspont jogszerűségét közvetlenül vitassák, e következmény önmagában nem jelenti a Közösség hatásköreinek figyelmen kívül hagyását. Végül, a Parlament 2002. február 7-i határozatát illetően, amelyben az EU-Szerződés hatálya alá tartozó, a terrorcselekményekben részt vevő személyek, csoportok vagy szervezetek listájának összeállításához szükséges jogalap megválasztását helyteleníti, meg kell állapítani, hogy e kritika a politikai döntés ellen irányul, és önmagában nem érinti a kiválasztott jogalap jogszerűségét vagy a Közösség hatásköreinek figyelmen kívül hagyását (Segi és társai kontra Tanács végzés, fenti 45. pont, 46. pontja).

59 Az EK-Szerződés szerinti hatásköréből következő korlátozott jogszerűségi felülvizsgálat keretében eljáró Elsőfokú Bíróság tehát nme tehet mást, mint hogy megállapíthatja, hogy a megtámadott közös álláspont nem hagyta figyelmen kívül a Közösség hatásköreit.

60 Az előzőekből következik, hogy tekintve az Elsőfokú Bíróságnak a jelen kereset elbírálására vonatkozó korlátozott hatáskörét, amennyiben az a megtámadott közös álláspont ellen irányul, a keresetet, mint nyilvánvalóan megalapozatlant, el kell utasítani.

A megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelemről

61 A felperes a megtámadott határozat megsemmisítésére vonatkozó kérelmei alátámasztásaként három jogalapra hivatkozik. Az első jogalap öt részből áll, amelyek a védelemhez való jog megsértésére, lényeges eljárási szabály megsértésére, a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésére, az ártatlanság vélelméhez

fűződő jog megsértésére, illetve nyilvánvaló mérlegelési hibára vonatkoznak. A második jogalap a zsarnoksággal és elnyomással szembeni lázadáshoz való jog megsértésére vonatkozik. A harmadik a hátrányos megkülönböztetés tilalma elv megsértésére.

62 Mindenekelőtt az első jogalapot kell megvizsgálni.

A felek érvei

63 Az első jogalap keretében a felperes önmagában nem vitatja a megtámadott jogi aktusok által a 2001/931 közös álláspont értelmében terrorcselekményekben részt vevő személyekkel, csoportokkal és szervezetekkel szemben előírt olyan intézkedések, mint a pénzeszközök befagyasztása jogszerűségét, illetve legitimitását.

64 A jogalap első részében viszont azt állítja a felperes, hogy a megtámadott határozat sérti az alapvető jogait, többek között az EU 6. cikk (2) bekezdésben és az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (EJEE) 6. cikkében biztosított védelemhez való jogait, amennyiben e jogi aktus szankciókat ír elő vele szemben, és jelentős sérelmet okoz neki, anélkül, hogy annak elfogadása előtt meghallgatták volna, vagy hogy akár azt követően érdemben ismertethette volna az álláspontját. Úgy véli, hogy mivel ismertek az irodái és a vezetői, a képviselőit beidézhették és meghallgathatták volna, mielőtt felvették a vitatott listára. A tárgyaláson a felperes kiemelte azon tényt, hogy még a vele szemben állítólag a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése és a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján hozott határozatot elfogadó nemzeti hatóság kilétéről, valamint azon bizonyítékokról és információkról sem volt tudomása, amelyek alapján e határozatot elfogadták. A felperes szerint a vitatott listára való felvétele „nyilvánvalóan kizárólag a teheráni rendszer által benyújtott dokumentumokra tekintettel történt".

65 A felperes azt állítja továbbá a jogalap második és harmadik részében, hogy a vitatott listára való felvétele előzetes meghallgatás nélkül és az azt jogszerűen igazoló legkevesebb ténybeli és jogi indokok megjelölése nélkül sérti az EK 253. cikkben előírt indokolási kötelezettséget, és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot (a Bíróság 3/67. sz., Mandelli kontra Bizottság ügyben 1968. február 8-án hozott ítélete [EBHT 1968., 35. o.] és a Johnston-ítélet, fenti 39. pont).

66 A felperes a jogalap negyedik részében továbbá azt állítja, hogy e felvétel ráadásul sérti az alapjogi karta 48. cikkének (1) bekezdése által biztosított ártatlanság vélelmét, és e tekintetben az Emberi Jogok Európai Bíróságának az 1995. február 10-i Allenet de Ribemont ítéletére hivatkozik (A sorozat 308. szám).

67 Végül a jogalap ötödik részében azt állítja a felperes, hogy a vitatott listára való felvétele nyilvánvaló mérlegelési hibából ered. Úgy véli ugyanis, hogy semmiért nem vádolható azzal, hogy terrorista szervezet lenne.

68 A Tanács és az Egyesült Királyság azzal érvelnek, hogy a megtámadott határozat nem sérti azon alapvető jogokat, amelyek megsértésére a felperes hivatkozik.

69 Ami különösen a meghallgatáshoz való jogot illeti, a Tanács megállapítja, hogy a felperes maga érvelt azzal, hogy az eredetileg megtámadott határozat elfogadása előtt írt a Tanács soros elnökének, álláspontjának előadása végett. A Tanács azt állítja, hogy ezáltal meghallgatta a felperest a pénzeszközei befagyasztása előtt. Ebben az értelemben a Tanács az Elsőfokú Bíróság második tanácsa elnöke T-189/00. R. sz., „Invest" Import und Export és Invest commerce kontra Bizottság ügyben 2000. augusztus 2-án hozott végzésének (EBHT 2000., II-2993. o.) 41. pontjára hivatkozik,

amelyből közvetve következik, hogy a hatóságokkal való korai kapcsolata, az álláspontja részletes módon történő ismertetése, és a feketelistára történő tervezett felvételéről való tudomás összességében olyan körülményeket jelentenek, amelyek eleget tesznek a meghallgatáshoz való jognak.

70 A felperes egyébként az eredetileg megtámadott határozat elfogadása óta soha nem vette fel újra a kapcsolatot a Tanáccsal ügyének felülvizsgálata érdekében, melynek eredményeként nevét esetlegesen törölnék a vitatott listáról.

71 Mindenesetre sem az EJEE-ből, sem a végül is nem kötelező alapjogi kartából, sem a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból nem következik, hogy a védelemhez való jog tiszteletben tartása a jelen esetben megtámadotthoz hasonló polgári jogi vagy közigazgatási szankciós intézkedés elfogadása előtti meghallgatáshoz való feltétlen jogot foglal magában.

72 A Tanács és az Egyesült Királyság így megjegyzik, hogy a meghallgatáshoz való általános jog alól a közigazgatási eljárás során lehetségesnek tűnnek kivételek, legalábbis egyes tagállamokban, a közérdeken, a közrenden vagy a nemzetközi kapcsolatok fenntartásán alapuló okok miatt, illetve ha a meghozandó határozat célja meghiúsul vagy meghiúsulhat, ha a szóban forgó jogot biztosítják. Példaként a Tanács a német, francia, olasz, angol, dán, svéd, ír és belga jogot említi.

73 Az Egyesült Királyság Kormánya a Home Secretary vélekedése szerint a Terrorism Act 2000 értelmében a terrorizmusban részt vevő valamely szervezetet betiltó határozata ellen benyújtott kereset keretében a POAC előtt alkalmazandó különleges eljárást mutatja be. Ezen eljárást különösen az jellemzi, hogy a felperesnek a zártan ülésező POAC előtti képviseletére külön ügyvédet jelölnek ki, valamint hogy a POAC-nak lehetősége van figyelembe venni azon bizonyítékokat is, melyeket a törvény vagy a közérdek miatt nem hoztak nyilvánosságra e fél vagy jogi

képviselője előtt. A jelen esetben a felperessel szemben ilyen tiltó határozatot hoztak (lásd a fenti 2. pontot), amely ellen két párhuzamos keresetet nyújtott be: az egyiket fellebbezésként a POAC előtt, a másikat felülvizsgálat iránt a High Court előtt. A High Court 2002. április 17-i határozatával elutasította a felülvizsgálat iránti kérelmet (lásd a fenti 12. pontot), a POAC pedig a 2002. november 15-i ítéletével a fellebbezést (lásd a fenti 16. pontot).

74 Valamint a Tanács és az Egyesült Királyság szerint a közösségi jog nem biztosít a felperesnek semmiféle meghallgatáshoz való jogot a vitatott listára való felvétele előtt.

75 Az Egyesült Királyság szerint a jelen eset különbözik a felperes által hivatkozott, a Bíróság C-135/92. sz., Fiskano kontra Bizottság ügyben 1994. június 29-én hozott ítélete (EBHT 1994., I-2885. o.) alapjául szolgáló ügytől, amennyiben a felperesnek a vitatott listára való felvétele nem egy korábban létező jogra vonatkozó eljárás vele szemben történő alkalmazását jelenti, hanem jogalkotási vagy közigazgatási intézkedés közösségi intézmények általi elfogadását. Az ilyen intézkedéssel érintett személy nem alperes az eljárásban, következésképp a védelemhez való jog kérdése egyszerűen fel sem merül. Jogait azon lehetőség biztosítja, hogy bírósághoz, a jelen esetben az EK 230. cikk alapján az Elsőfokú Bírósághoz fordulhat, annak felülvizsgálata végett, hogy a szóban forgó szabályozást jogszerűen fogadták-e el, és/vagy hogy a felperes ténylegesen e szabályozás hatálya alá tartozik-e.

76 A Tanács ugyanebben az értelemben a Bíróság 5/85. sz., AKZO Chemie kontra Bizottság ügyben 1986. szeptember 23-án hozott ítéletének (EBHT 1986., 2585. o.) 20. és 24. pontjára, valamint a C-54/99. sz., Église de scientologie ügyben 2000. március 14-én hozott ítéletének (EBHT 2000., I-1335. o.) 20. pontjára is hivatkozik. Másfelől a Tanács kétli, hogy a versenyjogi vagy a kereskedelmi védelmi ügyekben kialakult ítélkezési elvek a jelen ügyben fenntartás nélkül alkalmazhatók lennének. Szerinte a jelen esetben leginkább az az ítélkezési gyakorlat a releváns, amelyik elfogadta, hogy a valamely nemzeti hatóság javaslatára meghozott közösségi szankcióval érintett személy esetében a meghallgatáshoz való jog mindenekelőtt

az érdekelt és a nemzeti közigazgatás közötti kapcsolat keretében legyen biztosítva („Invest" Import und Export és Invest commerce kontra Bizottság végzés, fenti 69. pont, 40. pontja).

77 Ami az EJEE 6. cikkét illeti, a Tanács hangsúlyozza, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatában semmi nem utal arra, hogy az e rendelkezés által előírt biztosítékokat alkalmazni kellett volna a megtámadott határozat elfogadásához vezető közigazgatási eljárás során. A felperes pénzeszközeinek befagyasztása nem jelent büntetőjogi szankciót, és nem hasonlítható ilyen szankcióhoz az Emberi Jogok Európai Bírósága által elfogadott súlyossági szempontok alapján (az EJEB, 1976. június 8-i Engel és társai ítélet, A. sorozat 22. szám, az 1984. június 28-i Campbell és Fell ítélet, A. sorozat 80. szám, és az 1984. október 23-i Öztürk-ítélet, A. sorozat, 85. szám). E bíróság azt is megállapította, hogy az EJEE 6. cikkének (1) bekezdése nem alkalmazható a közigazgatási hatóságok előtti közigazgatási vizsgálati szakaszokra. A tisztességes tárgyalás biztosítéka a közigazgatási vizsgálat során gyűjtött információknak csak a bírósági eljárás során történő felhasználási módjára vonatkozik (EJEB, 1994. szeptember 21-i Fayed-ítélet, A. sorozat, 294-B. szám).

78 Az Egyesült Királyság azt is vitatja, hogy az EJEE 6. cikkének (1) bekezdése törvényi vagy rendeleti intézkedések meghozatalára vonatkozik. E rendelkezés kizárólag polgári jogi természetű jogokat és kötelezettségeket érintő jogvitákra vonatkozik, az általa előírt biztosítékok pedig csak annyiban alkalmazandók, amennyiben határozatot igénylő jogvita áll fenn. E rendelkezés tehát nem ruházza fel a magánszemélyeket valamely, a tulajdonjogukkal kapcsolatos szabályozás elfogadása előtti meghallgatáshoz való joggal. A magánszemélyeknek ilyen esetben csak *a posteriori* van joguk vitatni az ilyen szabályozás jogszerűségét vagy az adott esetre való alkalmazhatóságát (EJEB, 1986. július 8-i Lithgow és társai ítélet, A. sorozat 102. szám, és az 1986. február 21-i, James és társai ítélet, A. sorozat 98. szám).

79 Az Egyesült Királyság szerint a jelen esetben sem a felperes vitatott listára való felvétele, sem pedig ennél fogva a pénzeszközei befagyasztása nem tartozott az EJEE

6. cikke (1) bekezdésének hatálya alá. Következésképp a felperesnek egyáltalán nem volt joga az érvei érvényesítésére ezen intézkedések meghozatala előtt. Ugyanezen rendelkezés keretében azonban a felperesnek joga van bírósághoz fordulni a szóban forgó szabályozás jogszerűségének vitatása végett. E jogával élt is egyébként, amikor benyújtotta a jelen keresetet.

80 Mindenesetre, a jelen esetben szóban forgó, a sürgősség miatt meghozott intézkedések nem aránytalanok az elérendő célhoz képest, és nem teremtettek méltánytalan egyenlőtlenséget a közérdekből fakadó követelmények és az alapvető jogok védelméhez fűződő követelmények között, mivel a védelemhez való jog gyakorolható, ha már meghozták ezen intézkedéseket.

81 E tekintetben a Tanács és az Egyesült Királyság kiemelik, hogy a felperes tájékoztatása vagy meghallgatása a pénzeszközei befagyasztása előtt a 2580/2001 rendelet által kitűzött közérdekű cél elérését veszélyeztette volna, amely annak elkerülését jelentette, hogy a pénzeszközök terrorista tevékenységek finanszírozását szolgálják. E felek szerint ugyanis a felperes kihasználhatta volna az észrevételei előterjesztésére adott határidőt arra, hogy az Unión kívülre helyezze át a pénzeszközeit.

82 Az Egyesült Királyság hozzáteszi, hogy valószínűleg nemzetbiztonságon alapuló kényszerítő okok miatt nem lehet felfedni az érdekelt előtt azon információkat és bizonyítékokat, amelyek alapján az illetékes hatóság valamely szervezet terrorizmusban való részvételét megállapító határozatot hozhat.

83 Ami az indokolási kötelezettség hivatkozott megsértését illeti, a Tanács úgy érvel, hogy a megtámadott határozat, bár nincs külön megindokolva, a 2580/2001 rendelet által előírt lista naprakésszé tételére szorítkozik, amely 2. cikkének (3) bekezdése felsorolja azon szempontokat, amelyek alapján a személyek, csoportok és szervezetek a vitatott listán szerepelnek. Az említett rendelet, a megtámadott közös álláspont és a megtámadott határozat együttvéve, a felperes előtt ismert össze-

függésben így megfelel az ítélkezési gyakorlat által meghatározott indokolási kötelezettségnek, mivel elfogadott, hogy a terrorizmus elleni küzdelem tárgyi feltételei nem ugyanazok, mint amelyek egyéb területeken, mint a verseny területe, állnak fenn (a Bíróság 350/88. sz., Delacre és társai kontra Bizottság ügyben 1990. február 14-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-395. o.] 15. pontja; lásd ugyanis a pénzeszközök befagyasztásával összefüggésben az „Invest" Import und Export és Invest commerce kontra Bizottság végzés, fenti 69. pont, 43. pontját).

84 Másfelől a Tanács úgy véli, hogy a megtámadott határozat semmilyen módon nem sérti az ártatlanság vélelméhez való jogot.

85 Ami a nyilvánvaló mérlegelési hibára való hivatkozást illeti, a Tanács és az Egyesült Királyság úgy vélik, hogy a felperes alaptalanul állítja azt, hogy nem terrorista szervezet, és hogy ezért nem tartozik a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének hatálya alá.

86 A Tanács és az Egyesült Királyság felidézik, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése alapján a vitatott listát az ügyirat pontos információi, illetve anyagai alapján kell összeállítani, amelyek arra utalnak, hogy az illetékes hatóság olyan határozatot hozott, amelyben valamely személyt, csoportot vagy szervezetet terrorista tevékenységekben részt vevőként azonosítottak. A felperes nem állítja azt, és semmi nem sugallja azt, hogy ilyen határozat alapján nem szerepelt a vitatott listán.

87 A Tanács elismeri, hogy ugyanezen rendelkezés értelmében megvizsgálja, hogy az illetékes nemzeti hatóságok tiszteletben tartják-e az Unió által meghatározott szempontokat. E vizsgálat azonban nem vonatkozik a felperes által előadotthoz hasonló tényekre, sem az olykor védett forrásokon vagy a tagállamok különleges szolgálatainak tevékenységén alapuló információkra. Tekintettel az illetékes nemzeti

hatóságoknak az eljárásban betöltött lényeges szerepére, a Tanács és az Egyesült Királyság úgy vélik, hogy ugyanazoknak a tényeknek a vitatása, amelyek figyelembe vételével e hatóságok valamely személynek a vitatott listára való felvételét javasolták, vagy a határozatuk felülvizsgálata iránti kérelem benyújtása érdemben csak nemzeti szinten történhet. E tekintetben az Egyesült Királyság megállapítja, hogy a 2580/2001 rendelet 7. cikke felhatalmazza a Bizottságot e rendelet mellékletének a tagállamok által szolgáltatott információk alapján történő módosítására.

88 Az Egyesült Királyságban a témában illetékes hatóság, a Home Secretary elutasította a felperesnek a Terrorism Act 2000 értelmében betiltott szervezetek listájáról való törlése iránti kérelmét. A Home Secretary, miközben tudomásul vette a felperes azon állításait, amelyek szerint egyrészt egy elnyomó rendszerrel szembeni jogszerű küzdelemben vett részt, másrészt pedig a fegyveres ellenállási cselekményei iráni katonai célpontok ellen irányultak, kijelentette, hogy nem fogadhat el „semmilyen jogot a terrorcselekményekhez folyamodásra, bármi is legyen arra az indok". A felperes által az e határozattal szemben igénybe vett jogorvoslatokat elutasították (lásd a fenti 73. pontot).

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

89 A védelemhez való jog megsértésére, az indokolási kötelezettség megsértésére, és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésére alapított, szorosan összefüggő kifogások együttes vizsgálatával kell kezdeni. Egyrészt ugyanis, a védelemhez való jog biztosítéka hozzájárul a hatékony bírói jogvédelemhez való jog helyes gyakorlásához. Másrészt, szoros összefüggés áll fenn a hatékony jogorvoslathoz való jog és az indokolási kötelezettség között. Amint azt az állandó ítélkezési gyakorlat hangsúlyozza, az EK 253. cikk alapján a közösségi intézményekre háruló azon kötelezettség, hogy indokolják a jogi aktusaikat, nemcsak formális követelménynek tesz eleget, hanem célja az is, hogy lehetővé tegye a közösségi bíróság számára a jogszerűségi vizsgálat gyakorlását, valamint hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait a jogaik védelme érdekében és azért, hogy ellenőrizhessék, hogy az aktus megalapozott-e, vagy nem (a Bíróság 24/62. sz., Németország kontra

Bizottság ügyben 1963. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 1963., 131. o.] 143. pontja, és a C-400/99. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2005. május 10-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-3657. o.] 22. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-346/02. és T-347/02. sz., Cableuropa és társai kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4251. o.] 225. pontja). Az érdekeltek így csak akkor élhetnek igazán a keresetindítási jogukkal, ha pontosan megismerték a szóban forgó jogi aktus tartalmát és indokolását (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-309/95. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 1998. február 19-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-655. o.] 18. pontját, és az Elsőfokú Bíróság T-89/96. sz., British Steel kontra Bizottság ügyben 1999. július 7-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2089. o.] 33.pontját).

90 Tekintettel a Tanács és az Egyesült Királyság által elsődlegesen kifejtett érvekre, az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt azt vizsgálja meg, hogy azon jogok és biztosítékok, amelyek megsértésére a felperes hivatkozik, elvileg alkalmazhatók-e a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatnak a 2580/2001 rendelet alapján történő elfogadásával összefüggésben. Ezután az Elsőfokú Bíróság meghatározza e jogok és biztosítékok tárgyát, és pontosítja azoknak az ilyen összefüggésben fennálló korlátozását. Végül, az Elsőfokú Bíróság dönt a szóban forgó jogoknak és biztosítékoknak a jelen eset sajátos körülményei közötti, hivatkozott megsértéséről.

A védelemhez való jog tiszteletben tartására, az indokolási kötelezettségre és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogra vonatkozó biztosítékok alkalmazhatósága a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatnak a 2580/2001 rendelet alapján történő elfogadásával összefüggésben

– A védelemhez való jog

91 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a védelemhez való jog minden olyan eljárásban történő tiszteletben tartása, amely valamely személlyel szemben indult, és e személyre nézve hátrányos intézkedéshez vezethet, a közösségi jog alapelvei közé tartozik és ezt a jogot még a szóban forgó eljárásra vonatkozó szabályozás teljes

hiánya esetén is biztosítani kell. Ez a jogelv megköveteli, hogy minden olyan személy számára, akire szankciót szabhatnak ki, lehetővé tegyék a szankció alátámasztására ellene felhozott bizonyítékokkal kapcsolatos álláspontjának érdemi ismertetését (lásd a Bíróság Fiskano kontra Bizottság ítéletének, fenti 75. pont, 39. és 40. pontját, és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

92 A jelen esetben a megtámadott határozat, amellyel a felperesre egyéni gazdasági és pénzügyi szankciós intézkedést (pénzeszközök befagyasztását) szabtak ki, vitathatatlanul hátrányos rá nézve (lásd az alábbi 98. pontot is). Ez az ítélkezési gyakorlat tehát releváns a jelen esetben.

93 Ezen ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a védelemhez való jog biztosítéka kivételektől eltekintve (lásd az alábbi 127. és azt követő pontokat) elvileg két fő részből áll. Egyrészt, az érdekelttel közölni kell a tervezett közigazgatási szankció alátámasztására ellene felhozott bizonyítékokat (a továbbiakban: a terhelő bizonyítékok közlése). Másrészt, lehetővé kell tenni számára az e bizonyítékokkal kapcsolatos álláspontjának érdemi ismertetését (a továbbiakban: a meghallgatás).

94 Az így értelmezett védelemhez való jognak a közigazgatási eljárás keretében való biztosítását meg kell különböztetni attól, ami az esetleg ezen eljárás eredményeképp elfogadott hátrányos aktussal szembeni hatékony jogorvoslathoz való jogból következik (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-372/00. sz., Campolargo kontra Bizottság ügyben 2002. április 23-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2002., I-A-49. o. és II-223. o.] 36. pontját). A Tanácsnak és az Egyesült Királyságnak az EJEE 6. cikkével kapcsolatos érvei (lásd a fenti 77–79. pontot) ezért nem relevánsak a jelen kifogás keretében.

95 Másfelől a tulajdonképpeni védelemhez való jog tiszteletben tartására vonatkozó biztosíték a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatnak a 2580/2001 rendelet alapján történő elfogadásával összefüggésben nem tagadható meg az

érdekeltektől abból az egyedüli, a Tanács és az Egyesült Királyság által felhozott indokból kiindulva (lásd a fenti 78. és 79. pontot), hogy sem az EJEE, sem a közösségi jog általános elvei nem biztosítanak a magánszemélyek részére semmiféle jogot a valamely normatív jellegű aktus kibocsátását megelőző meghallgatásra (lásd ebben az értelemben és analógia útján a Yusuf-ítélet, fenti 29. pont, 322. pontját).

96 Az igaz, hogy a meghallgatáshoz való joggal kapcsolatos ítélkezési gyakorlatot nem lehet kiterjeszteni a gazdaságpolitikai döntéseket magában foglaló és az érintett gazdasági szereplők nagy többségére alkalmazandó normatív intézkedések meghozatalához vezető közösségi jogalkotási eljárásra (az Elsőfokú Bíróság T-521/93. sz., Atlanta és társai kontra EK ügyben 1996. december 11-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1707. o.] 70. pontja, amelyet fellebbezés során helyben hagyott a Bíróság C-104/97. P. sz., Atlanta kontra Európai Közösség ügyben 1999. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-6983. o.] 34–38. pontja).

97 Az is igaz, hogy a megtámadott határozatnak, amely továbbra is fenntartja a felperest a vitatott listán, miután az eredetileg megtámadott határozat arra felvette, ugyanaz az általános hatálya, mint a 2580/2001 rendeletnek, és hogy akárcsak utóbbi, közvetlenül alkalmazandó minden tagállamban. A címe ellenére tehát hozzájárul e jogi aktus EK 249. cikk szerinti rendeleti jellegéhez (lásd analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-45/02. sz., DOW AgroSciences kontra Parlament és Tanács ügyben 2003. május 6-án hozott végzésének [EBHT 2003., II-1973. o.] 31–33. pontját, és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a Yusuf-ítélet, fenti 29. pon
t, 184–188. pontját).

98 E határozat azonban nem kizárólag normatív jellegű. Bár *erga omnes* hatállyal bír, közvetlenül és személyében érinti a felperest, akit egyébként név szerint úgy jelöl meg, mint akit fel kell venni azon személyek, csoportok és szervezetek listájára, akiknek a pénzeszközeit a 2580/2001 rendelet alapján be kell fagyasztani. Az egyéni gazdasági és pénzügyi szankciós intézkedést kiszabó jogi aktust illetően (lásd a fenti 92. pontot) a fenti 96. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat ezért jelen esetben nem bír jelentőséggel (lásd analógia útján a Yusuf-ítéletet, fenti 29. pont, 324. pont).

99 Egyebekben meg kell határozni azon tényeket, amelyek megkülönböztetik a jelen ügyet a Yusuf- és Kadi-ítéletek (hivatkozás a fenti 29. pontban) alapjául szolgáló ügyektől, amelyekben az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy a közösségi intézmények nem kötelesek meghallgatni az érdekelteket az Oszáma bin Ládennel, az al-Kaida hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyek és szervezetek pénzeszközeinek befagyasztásához hasonló intézkedés meghozatalával és végrehajtásával összefüggésben.

100 E megoldást az említett ügyekben azon körülmény indokolta, hogy a közösségi intézmények arra szorítkoztak, hogy – amint arra kötelesek voltak – a közösségi jogrendszerbe átültessék a Biztonsági Tanács és a Szankcióbizottság határozatait, amelyek a név szerint megjelölt érdekeltek pénzeszközeinek befagyasztását anélkül írták elő, hogy konkrét végrehajtásuk szakaszában felhatalmazták volna e közösségi intézményeket az egyéni helyzetek vizsgálatára vagy felülvizsgálatára szolgáló bármilyen közösségi eljárás megteremtésére. Az Elsőfokú Bíróság ebből arra következtetett, hogy a meghallgatáshoz való jogra vonatkozó közösségi jogelvet ilyen körülmények között, ahol az érdekeltek meghallgatása semmilyen esetben nem indíthatja az intézményeket álláspontjuk felülvizsgálatára, nem kell alkalmazni (a Yusuf-ítélet, fenti 29. pont, 328. pontja, és a Kadi-ítélet, fenti 29. pont, 258. pontja).

101 A jelen ügyben viszont, ha igaz is ugyan, hogy a Biztonsági Tanács 1373. (2001) határozata többek között arról rendelkezik az 1. c) pontjában, hogy valamennyi államnak be kell fagyasztania azon személyek – továbbá az ilyen személyek tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló szervezetek, az ilyen személyek és szervezetek nevében vagy irányítása alatt eljáró személyek és szervezetek – pénzeszközeit, egyéb vagyoni értékeit vagy gazdasági erőforrásait, akik terrorcselekményeket követnek el vagy kísérelnek meg elkövetni, illetve ilyen cselekmények elkövetésének részesei vagy elősegítői, egyáltalán nem határozza meg személyükben azon személyeket, csoportokat és szervezeteket, akikre vonatkozniuk kell ezen intézkedéseknek. A Biztonsági Tanács továbbá nem állapított meg pontos jogszabályokat a pénzeszközök befagyasztási eljárására vonatkozóan, sem az ilyen eljárással érintett személyek és szervezetek számára a tagállamok által velük szemben elfogadott intézkedések vitatására hatékony lehetőséget biztosító biztosítékokat vagy jogorvoslatokat.

102 Így az 1373. (2001) határozattal összefüggésben az Egyesült Nemzetek Szervezete (ENSZ) tagállamainak – és a jelen esetben a Közösségnek, amelynek a közvetítésével a tagállamai eldöntötték, hogy eljárnak – a feladata a saját jogrendszerük szabályainak megfelelően konkrétan azonosítani kik, illetve melyek azok a személyek, csoportok és szervezetek, akiknek, illetve amelyeknek a pénzeszközeit e határozat alapján be kell fagyasztani.

103 E tekintetben a Tanács azt állította a tárgyaláson, hogy a Biztonsági Tanács 1373. (2001) határozatának végrehajtása keretében azon intézkedések, amelyeket mérlegelést nem engedő hatáskör alapján elfogadott, és amelyekhez az Egyesült Nemzetek Alapokmánya 25. és 103. cikkéből eredő „elsőbbségi" joghatás fűződik, lényegében a 2580/2001 rendelet által előírt azon vonatkozó rendelkezések, amelyek meghatározzák az említett határozat 1. c) pontjában említett személyekkel szemben meghozandó korlátozó intézkedések tartalmát. A Yusuf- és Kadi-ítélet (hivatkozás a fenti 29. pontban) alapjául szolgáló ügyekben szóban forgó jogi aktusoktól eltérően viszont az olyan jogi aktusok – mint a megtámadott határozat –, amelyek e korlátozó intézkedéseket az ilyen és ilyen személlyel és szervezettel szemben konkrétan alkalmazzák, nem tartoznak a mérlegelést nem engedő hatáskör gyakorlásához, tehát nem fűződik hozzájuk „elsőbbségi" joghatás. A Tanács úgy véli, hogy e jogi aktusok meghozatala inkább azon széles mérlegelési jogkör gyakorlásához tartozik, amellyel a KKBP területén rendelkezik.

104 E megállapításokat lényegében jóváhagyhatja az Elsőfokú Bíróság, fenntartva az 1373. (2001) határozat 1. c) pontjának esetleges alkalmazási nehézségeit, amelyek a „terrorizmus" és a „terrorcselekmény" fogalmak egyetemesen elfogadott nemzetközi jogi definíciójának jelenlegi hiányából fakadnak [lásd e tekintetben az ENSZ Közgyűlése által 2005. szeptember 15-én, a szervezet hatvanadik évfordulóját ünneplő világtalálkozó alkalmával elfogadott végleges dokumentumot (A/60/L1)].

105 Végül a Tanács úgy érvelt a tárgyaláson, hogy mint a 2580/2001 rendeletet és az azt végrehajtó határozatokat megalkotó közösségi intézmény nem tartja úgy, hogy kötnék a Tanács mint a tagállamok képviselőiből álló intézmény által a KKBP

területén elfogadott közös álláspontok, még ha természetesnek is tűnik számára, hogy ügyeljen a KKBP és az EK-Szerződés alapján történő intézkedései egységességére.

106 A Tanács jogosan emeli ki, hogy a Közösség nem az Unió vagy a tagállamok akarata által meghatározott hatáskör alapján jár el, mikor a Tanács mint a jelen esetben, gazdasági szankciós intézkedéseket hoz az EK 60., EK 301. és EK 308. cikk alapján. Végeredményben egyedül ez az álláspont egyeztethető össze az EK 301. cikk szövegével, amelynek értelmében a Tanács „a Bizottság javaslata alapján, minősített többséggel jár el", valamint az EK 60. cikk (1) bekezdésével, amely szerint a Tanács ugyanilyen eljárás szerint, a KKBP alá tartozó jogi aktussal „megteheti" a szükséges sürgős intézkedéseket.

107 Mivel a Biztonsági Tanács 1373. (2001) határozatában említett személyek, csoportok és szervezetek azonosítása és az abból következő pénzeszköz-befagyasztási intézkedés meghozatala a Közösség diszkrecionális mérlegelésével járó saját hatáskör gyakorlása körébe tartozik, az érdekeltek védelemhez való jogának tiszteletben tartása elvileg kötelező az érintett közösségi intézményekre, a jelen esetben a Tanácsra, amikor az említett határozatnak való megfelelés érdekében járnak el.

108 Ebből következik, hogy a védelemhez való jog biztosítéka elvileg teljesen alkalmazható a pénzeszköz befagyasztásra vonatkozó határozatnak a 2580/2001 rendelet alapján történő elfogadásával összefüggésben.

– Indokolási kötelezettség

109 Az EK 253. cikk által előírt indokolási kötelezettségre vonatkozó biztosíték elvileg szintén teljesen alkalmazható pénzeszköz befagyasztásra vonatkozó határozatnak a

2580/2001 rendelet alapján történő elfogadásával összefüggésben, amit egyébként egyik fél sem vont kétségbe.

– A hatékony bírói jogvédelemhez való jog

110 Ami a hatékony bírói jogvédelemhez való jogra vonatkozó biztosítékot illeti, fel kell idézni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a magánszemélyeket hatékony bírói jogvédelemnek kell megilletnie a közösségi jogrend alapján fennálló jogaik tekintetében, mivel az ilyen védelemhez való jog a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból eredő általános jogelvek közé tartozik, és azt az EJEE 6. és 13. cikke is tartalmazza (lásd az Elsőfokú Bíróság T-279/02. sz., Degussa kontra Bizottság ügyben 2006. április 5-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-897. o.] 421. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

111 Ugyanez igaz többek között a terrorista tevékenységgel gyanúsított személyek vagy szervezetek pénzeszközeinek befagyasztására vonatkozó intézkedések esetében is (lásd ebben az értelemben az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága által 2002. július 11-én elfogadott, az emberi jogokról és a terrorizmus elleni küzdelemről szóló iránymutatások XIV. pontját).

112 A jelen kereset keretében az e biztosíték elvének alkalmazhatóságát illetően a Tanács által kifejtett egyetlen fenntartás azon alapul, hogy ezen intézmény szerint az Elsőfokú Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a 2580/2001 rendelet vonatkozó rendelkezései belső jogszerűségének felülvizsgálatára annyiban, amennyiben azokat a Biztonsági Tanács 1373 (2001) határozatával mérlegelést nem engedő hatáskör alapján hozták meg, és amennyiben következésképp a fenti 103. pontban említett „elsőbbségi" joghatás fűződik hozzájuk.

113 Nem szükséges azonban, hogy az Elsőfokú Bíróság e fenntartás megalapozottságáról döntsön, mivel a jelen keresetről – amint az alább kifejtésre kerül – egyedül a megtámadott határozat jogszerűségének bírósági felülvizsgálata alapján dönteni lehet, amelyet egyik fél sem vitat, hogy az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozik.

A védelemhez való jog tiszteletben tartására, az indokolási kötelezettségre és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogra vonatkozó biztosítékok tárgya és korlátai a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatnak a 2580/2001 rendelet alapján történő elfogadásával összefüggésben

– A védelemhez való jog

114 Először is, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatnak a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján történő elfogadásával összefüggésben a védelemhez való jog biztosítéka tárgyát kell meghatározni, különbséget téve aszerint, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében említett, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozatról (a továbbiakban a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat) vagy a pénzeszközök befagyasztásának időszakos felülvizsgálat utáni fenntartásáról szóló, e közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdésében említett későbbi határozatok (a továbbiakban: a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozatok) egyikéről van-e szó.

115 Ezen összefüggésben mindenekelőtt ki kell emelni, hogy a védelemhez való jog csak a szóban forgó intézkedés érdekelttel szembeni alkalmazását érintően – a vonatkozó szabályozásnak megfelelően – feltételek szabására alkalmas ténybeli és jogi elemekre tekintettel gyakorolható.

116 A jelen esetben a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében előírt a vonatkozó szabályozás, amelynek értelmében a Tanács egyhangúlag, és a 2001/931/

KKBP közös álláspont 1. cikkének (4)–(6) bekezdésének rendelkezéseivel összhangban eljárva, megállapítja, felülvizsgálja és módosítja azoknak a személyeknek, csoportoknak és szervezeteknek a listáját, akikre, illetve amelyekre az említett rendelet vonatkozik. A szóban forgó listát tehát az 1. cikk (4) bekezdésének értelmében az ügyiratok pontos információi, illetve anyagai alapján kell összeállítani, amelyek arra utalnak, hogy az illetékes hatóság határozatot hozott az érintett személyekkel csoportokkal és szervezetekkel szemben, függetlenül attól, hogy a határozat komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok vagy ténykörülmények alapján terrorcselekmény, vagy ilyen cselekmény elkövetésének kísérlete, abban való részvétel vagy annak elősegítése miatt nyomozás vagy büntetőeljárás megindítására, illetve ilyen bűncselekmények miatt kiszabott ítéletekre vonatkozik-e. „[I]lletékes hatóság" alatt az igazságügyi hatóság, vagy ha az nem rendelkezik e területen illetékességgel, akkor az e téren illetékességgel rendelkező megfelelő hatóság értendő. A 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése rendelkezéseinek értelmében a listán szereplő személyek és szervezetek nevét egyébként rendszeresen, legalább hat hónaponként felül kell vizsgálni az arról való meggyőződés érdekében, hogy továbbra is indokolt-e a listán való fenntartásuk.

117 Amint azt a Tanács és az Egyesült Királyság jogosan állapították meg, a vonatkozó szabályozás alapján a pénzeszköz-befagyasztási intézkedéshez vezető eljárás tehát két szinten folyik, amiből az egyik nemzeti, a másik közösségi. Az első szakaszban az illetékes nemzeti hatóságnak, elvileg bíróságnak kell a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdése fogalommeghatározásának megfelelő határozatot meghoznia az érdekelt vonatkozásában. Függetlenül attól, hogy a határozat nyomozás vagy büntetőeljárás megindítására vonatkozik, komoly és hitelt érdemlő bizonyítékokon vagy ténykörülményeken kell alapulnia. A második szakaszban a Tanácsnak egyhangúlag eljárva kell eldöntenie az érdekeltnek a vitatott listára való felvételét, az ügyiratok olyan pontos információi, illetve anyagai alapján, amelyek arra utalnak, hogy az illetékes hatóság ilyen határozatot hozott. Ezt követően a Tanácsnak rendszeresen, legalább hat hónaponként meg kell győződnie arról, hogy továbbra is indokolt-e az érdekeltnek a vitatott listán való fenntartása. E tekintetben a nemzeti hatóság említett fogalommeghatározásnak megfelelő határozata fennállásának ellenőrzése úgy tűnik, lényeges előzetes feltétele a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat Tanács általi meghozatalának, míg az e határozatra vonatkozó következmények nemzeti szinten történő ellenőrzése elengedhetetlennek tűnik a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozat elfogadásával összefüggésben.

118 Ezért a védelemhez való jog tiszteletben tartásának kérdése a pénzeszközbefagyasztási intézkedés meghozatalával összefüggésben szintén felmerülhet e két szinten (lásd ebben az értelemben analógia útján az „Invest" Import und Export és Invest commerce kontra Bizottság ítélet, fenti 69. pont, 40. pontját).

119 Az érdekelt védelemhez való jogát mindenekelőtt a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében említett határozat illetékes nemzeti hatóság általi meghozatalához vezető nemzeti eljárás keretében kell ténylegesen biztosítani. Lényegében e nemzeti eljárás során kell az érdekeltnek lehetővé tenni a szóban forgó határozat alátámasztására ellene felhozott bizonyítékokkal kapcsolatos álláspontjának érdemi ismertetését, a védelemhez való jognak a nemzeti jogban többek között a közrenden, közbiztonságon vagy a nemzetközi kapcsolatok fenntartásán alapuló okokból jogszerűen igazolt esetleges korlátozása fenntartásával (lásd ebben az értelemben az EJEB, 1998. július 10-i Tinnelly & Sons és társai, valamint McElduff és társai kontra Egyesült Királyság ítéletet, Ítéletek és Határozatok Tára, 1998-IV, 78. §).

120 Az érdekelt védelemhez való jogát továbbá ténylegesen biztosítani kell a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésének megfelelően a vitatott listára való felvételre vagy az azon való fenntartásra vonatkozó határozat Tanács általi meghozatalára vezető közösségi eljárás keretében. Ennek keretében elvileg csak lehetővé kell tenni az érdekeltnek a szóban forgó közösségi intézkedés jogszerű alkalmazási feltételeivel kapcsolatos álláspontja ismertetését, azaz ha a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozatról van szó, az ügyiratok azon pontos információinak vagy anyagainak fennállását illetően, amelyek arra utalnak, hogy az illetékes nemzeti hatóság a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdésében adott fogalommeghatározásnak megfelelő határozatot hozott vele szemben, illetve ha a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozatról van szó, az érdekelt vitatott listán való fenntartásának indokolását illetően.

121 Amennyiben viszont a szóban forgó határozatot valamely tagállam illetékes hatósága hozta, a védelemhez való jog közösségi szinten való tiszteletben tartása e szakaszban

rendszerint már nem teszi szükségessé, hogy az érdekeltnek újból lehetősége legyen az említett határozat célszerűségéről és megalapozottságáról nyilatkozni, mivel e kérdéseket csak nemzeti szinten, a szóban forgó hatóság előtt vagy az érdekelt keresete alapján az illetékes nemzeti bíróság előtt lehet megvitatni. Elvileg szintén nem a Tanács feladata az érdekelttel szemben indított és az említett határozat meghozatalára vezető, a tagállam alkalmazandó joga által előírt eljárás szabályszerűségéről vagy az érdekelt alapvető jogainak a nemzeti hatóságok általi tiszteletben tartásáról dönteni. E hatáskör ugyanis kizárólag az illetékes nemzeti bíróságokat, vagy adott esetben az Emberi Jogok Eruópai Bíróságát illeti meg (analógia útján lásd az Elsőfokú Bíróság T-353/00. sz., Le Pen kontra Parlament ügyben 2003. április 10-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-1729. o.] 91. pontját, amelyet fellebbezés során helyben hagyott a Bíróság C-208/03. P. sz., Le Pen kontra Parlament ügyben 2005. július 7-én hozott ítélete [EBHT 2005., I-6051. o.]).

122 Abban az esetben, ha a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó közösségi intézkedést valamely tagállam nemzeti hatóságától eredő, nyomozás vagy büntetőeljárás tárgyában hozott határozat alapján (és nem marasztaló határozat alapján) hozzák, elvileg a védelemhez való jog tiszteletben tartása sem teszi szükségessé, hogy az érdekeltnek újból lehetősége legyen kifejteni az álláspontját azon kérdésről, hogy e határozat „komoly és hitelt érdemlő bizonyítékokon vagy ténykörülményeken [alapul-e]", amint azt a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése előírja. Ugyanis habár ezen elem a szóban forgó intézkedés egyik jogszerű alkalmazási feltételének minősül, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy tekintetbe véve az EK 10. cikkben említett jóhiszemű együttműködés elvét, nem lenne megfelelő azt a védelemhez való jog közösségi szinten való gyakorlásától függővé tenni.

123 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság felidézi, hogy az EK 10. cikk alapján a tagállamok és a közösségi intézmények közötti kapcsolatokat a jóhiszemű együttműködés kölcsönös kötelezettsége határozza meg (lásd a Bíróság C-339/00. sz., Írország kontra Bizottság ügyben 2003. október 16-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-11757. o.] 71. és 72. pontját, valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ez az elv általánosan alkalmazandó, és többek között az EU-Szerződés VI. címe által meghatározott IB keretében szükséges, amely egyébként teljes egészében a tagállamok és az intézmények közötti együttműködésen alapul (a Bíróság C-105/03. sz. Pupino-ügyben 2005. június 16-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-5285. o.] 42. pontját).

124 A 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdésének és a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének – amelyek a terrorizmus elleni közös fellépés keretében a Tanács és a tagállamok közötti egyfajta külön együttműködést létrehozó rendelkezések – alkalmazása esetén az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy ezen elv a Tanácsra nézve azon kötelezettséggel jár, hogy amennyire lehetséges bízzon meg az illetékes nemzeti hatóságok értékelésében, főleg ha bíróságról van szó, mind a határozata alapjául szolgáló „komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok vagy ténykörülmények" fennállását illetően, mind az e bizonyítékokhoz vagy ténykörülményekhez való hozzáférésnek a nemzeti jogban a közrenden, közbiztonságon vagy a nemzetközi kapcsolatok fenntartásán alapuló kényszerítő okok alapján jogszerűen igazolt esetleges korlátozásának az elismerését illetően (lásd analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-353/94. sz., Postbank kontra Bizottság ügyben 1996. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-921. o.] 69. pontját, és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

125 Hozzá kell azonban tenni, hogy e megállapítások csak annyiban érvényesek, amennyiben a szóban forgó bizonyítékokat vagy ténykörülményeket alávetették az előző pontban említett illetékes nemzeti hatóság értékelésének. Ha viszont a Tanács az előtte folyó eljárás során a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozatát vagy valamelyik későbbi határozatot olyan információkra vagy bizonyítékokra alapozza, amelyeket a tagállamok képviselői anélkül közöltek vele, hogy azokat alávetették volna az említett illetékes nemzeti hatóság értékelésének, ezen elemeket olyan terhelő bizonyítékoknak kell tekinteni, amelyeknek elvileg közösségi szintű közlés vagy meghallgatás tárgyát kell képezniük, ha nemzeti szinten még nem került arra sor.

126 Az előzőekből következik, hogy a Közösség és tagállamai közötti kapcsolatok keretében a védelemhez való jog tiszteletben tartásának viszonylag korlátozott a tárgya a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó közösségi eljárás szintjén. A pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat esetében elvileg megköveteli egyrészt, hogy a Tanács közölje az érdekelttel az ügyiratok olyan pontos információit, illetve anyagait, amelyek arra utalnak, hogy valamely tagállam illetékes hatósága a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében adott fogalommeghatározásnak megfelelő határozatot hozott vele szemben, valamint adott esetben a fenti 125. pontban említett új elemeket, másrészt pedig hogy lehetősége legyen az ügyirat ezen információival, illetve anyagaival kapcsolatos

álláspontját érdemben kifejteni. A pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozat esetében a védelemhez való jog tiszteletben tartása hasonlóképp megköveteli, egyrészt hogy közöljék az érdekelttel az ügyiratok azon pontos információit, illetve anyagait, amelyek a Tanács szerint indokolják a vitatott listákon való fenntartását, valamint adott esetben a fenti 125. pontban említett új elemeket, másrészt pedig hogy lehetősége legyen az ezzel kapcsolatos álláspontját érdemben kifejteni.

127 Ugyanakkor mégis el kell fogadni, hogy a tárgyát illetően így meghatározott védelemhez való jog bizonyos korlátozása jogszerűen elképzelhető és előírható az érdekeltekkel szemben a jelen ügy körülményeihez hasonló körülmények között, amikor a Tanács által terrorcselekmények résztvevőiként azonosított személyek, csoportok és szervezetek pénzeszközeinek és egyéb vagyoni értékeinek befagyasztásából álló különös korlátozó intézkedésekről van szó.

128 Így hasonlóan a Yusuf-ítélet (hivatkozás a fenti 29. pontban) megállapításához, és amint azt a Tanács és az Egyesült Királyság a jelen ügyben állítják, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat meghozatalát megelőzően a terhelő bizonyítékok közlése és az érdekelt meghallgatása a szankciók hatékonyságát veszélyeztette volna, és ezáltal nem lett volna összeegyeztethető a Biztonsági Tanács 1373. (2001) határozatának megfelelően a Közösség által követett közérdekű céllal. Egy pénzeszköz-befagyasztási eredeti intézkedésnek természeténél fogva meglepetésszerűnek és azonnali hatállyal alkalmazandónak kell lennie. Következésképpen, egy ilyen intézkedés a végrehajtását megelőzően nem közölhető (a Yusuf-ítélet, fenti 29. pont, 308. pontja; lásd szintén ebben az értelemben és analógia útján Warner főtanácsnoknak a Bíróság 136/79. sz., National Panasonic kontra Bizottság ügyben 1980. június 26-án hozott ítéletére [EBHT 1980., 2033. o., 2061. o., 2068. o., 2069. o. o.]) vonatkozó indítványát.

129 Ahhoz azonban, hogy az érdekeltek hatékonyan megvédhessék a jogaikat többek között az Elsőfokú Bíróság előtti esetleges jogorvoslat keretében, az is kell, hogy az ellenük felhozott bizonyítékokat – amennyire lehetséges – közöljék velük, vagy egyidejűleg a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat elfogadásával, vagy amint lehet azt követően (lásd szintén az alábbi 139. pontot).

130 Ebben az összefüggésben az érdekelteknek arra is lehetőségüknek kell lennie, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti intézkedés azonnali felülvizsgálatát kérjék (lásd ebben az értelemben a közösségi közszolgálati peres eljárásokban az Elsőfokú Bíróság T-211/98. sz., F kontra Bizottság ügyben 2000. június 15-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2000., I-A-107. o. és II-471. o.] 34. pontját; a T-333/99. sz., X kontra EBK ügyben 2001. október 18-án hozott ítéletének [EBHT 2001., II-3021. o.] 183. pontját, és a Campolargo kontra Bizottság ítélet, fenti 94. pont, 32. pontját). Az Elsőfokú Bíróság azonban elismeri, hogy az ilyen *a posteriori* meghallgatás nem kötelező hivatalból a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozattal összefüggésben, figyelembe véve az érdekeltek azon lehetőségét is, hogy azonnal keresetet nyújthatnak be az Elsőfokú Bírósághoz, amely lehetőség is biztosítja a vitatott listán szereplő személyek alapvető jogai tiszteletben tartása és a nemzetközi terrorizmus leküzdése érdekében megelőző intézkedések meghozatalának szükségessége közötti egyensúly fenntartását (lásd ebben az értelemben analógia útján Warner főtanácsnok National Panasonic kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványát, hivatkozás a fenti 128. pontban [EBHT 1980., 2069. o.]).

131 Mégis fontos kiemelni, hogy az előző megállapítások nem relevánsak a felperes vitatott listán való fenntartása indokoltságának a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése által előírt, rendszeres, legalább hathónaponkénti felülvizsgálata keretében a Tanács által elfogadott, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozatokat illetően. Ebben a szakaszban ugyanis a pénzeszközöket már befagyasztották, tehát nem szükséges a meglepetésszerű hatás a szankció hatékonyságának biztosítása érdekében. Ezért a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó minden későbbi határozatot meg kell előznie egy új meghallgatási lehetőségnek, és adott esetben az új terhelő bizonyítékok közlésének.

132 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság nem tudja elfogadni a Tanács és az Egyesült Királyság által a tárgyaláson állított feltevést, amely szerint a Tanácsnak a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozat elfogadásával összefüggésben csak akkor kell meghallgatnia az érdekelteket, amennyiben ők azt előzetesen és kifejezetten kérik. A 2001/931 közös álláspont 1. cikke (6) bekezdésének megfelelően ugyanis a Tanács ilyen határozatot csak azután hozhat meg, hogy meggyőződött arról, hogy továbbra is indokolt az érdekelteknek a vitatott listán való fenntartása, ami azzal jár, hogy az érdekelteknek előzetesen lehetővé kell tenni, hogy érdemben kifejtsék az álláspontjukat e kérdést illetően.

133 Az Elsőfokú Bíróság elismeri továbbá, hogy a jelen ügy körülményei között, ahol a bizonyos személyek, csoportok és szervezetek vagyonával való rendelkezést korlátozó biztosítási intézkedésről van szó a terrorizmus leküzdése érdekében, a Közösség és a tagállamai biztonságát vagy a nemzetközi kapcsolataik irányítását érintő kényszerítő megfontolásokkal ellentétes lehet, hogy az érdekeltekkel közöljenek bizonyos ellenük felhozott bizonyítékokat, valamint következésképp, hogy e bizonyítékokról meghallgassák őket a közigazgatási eljárás során (lásd analógia útján a Yusuf-ítélet, fenti 29. pont, 320. pontját).

134 Az ilyen korlátozások megfelelnek a tagállamok közös alkotmányos hagyományainak, amint azzal a Tanács és az Egyesült Királyság érveltek, miután megállapították, hogy számos tagállamban a közigazgatási eljárás során elfogadottak a meghallgatáshoz való általános jog alóli kivételek a közérdeken, a közrenden vagy a nemzetközi kapcsolatok fenntartásán alapuló okok miatt, illetve ha a meghozandó határozat célja meghiúsul vagy meghiúsulhat, ha e jogot biztosítják (lásd a fenti 72. pontban említett példákat).

135 Az ilyen korlátozások végeredményben megfelelnek az Emberi Jogok Európai Bírósága ítélkezési gyakorlatának, amely még az EJEE 6. cikke követelményeinek alárendelt kontradiktórius büntetőeljárás szorosabb összefüggésében is elismeri, hogy a nemzetbiztonságot érintő ügyekben, különösen a terrorizmus területén elképzelhető a védelemhez való jog bizonyos korlátozása, többek között a terhelő bizonyítékok nyilvánosságra hozatalára vagy az iratokhoz való hozzáférés módjára vonatkozóan (lásd például az 1996. november 15-i Chahal kontra Egyesült Királyság ítéletet, Határozatok Tára 1996-V, 131. §, és a 2000. február 16-i Jasper kontra Egyesült Királyság ítéletet, 27052/95. szám, az Ítéletek és Határozatok Tárában nem tették közzé, 51–53. §, és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot; lásd szintén az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága fenti 111. pontban hivatkozott iránymutatásainak a IX.3. pontját).

136 A jelen eset körülményei között az ilyen megállapítások mindenekelőtt azon „komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok[ra] vagy ténykörülmények[re]" alkalmazandók, amelyeken a nyomozás vagy büntetőeljárás megindítására vonatkozó nemzeti határozat alapszik, ahogyan azokat a Tanács tudomására hozhatták, de érthető, hogy a hozzáférés korlátozása az említett határozat pontos tartalmát és külön indokolását, akár magát a kibocsátó hatóság azonosítását is érintheti. Akár az is lehetséges, hogy bizonyos nagyon sajátos körülmények között azon tagállam vagy harmadik állam azonosítása, ahol az illetékes hatóság határozatot hozott valakivel szemben, sértheti a közbiztonságot, mivel kényes információt nyújt az érdekeltnek, amelyet ő nem rendeltetésszerűen használhat.

137 Az előzőek összességéből következik, hogy feltéve, hogy a Közösség vagy a tagállamai biztonságát vagy a nemzetközi kapcsolataik irányítását érintő kényszerítő megfontolásokkal nem ellentétes, a védelemhez való jog tiszteletben tartásának általános elve megköveteli, hogy a fenti 126. pontban meghatározott terhelő bizonyítékokat közöljék az érdekelttel, amennyire lehetséges a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat elfogadásával vagy egyidejűleg, vagy vagy amint lehet azt követően. Ugyanilyen fenntartással, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó minden későbbi határozatot meg kell előznie az új terhelő bizonyítékok közlésének és egy meghallgatásnak. A védelemhez való jog tiszteletben tartása viszont nem követeli meg sem azt, hogy a terhelő bizonyítékokat a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti intézkedés meghozatala előtt közöljék az érdekelttel, sem hogy ilyen összefüggésben *a posteriori* hivatalból meghallgassák.

– Indokolási kötelezettség

138 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a sérelmet okozó jogi aktus indokolási kötelezettségének célja egyrészt az érintettnek elegendő tájékoztatás nyújtása annak eldöntéséhez, hogy a jogi aktus megalapozott-e, vagy hogy szenved-e esetleg az

érvényességének vitatását a közösségi bíróság előtt lehetővé tévő valamilyen hibában, másrészt annak lehetővé tétele, hogy a közösségi bíróság felülvizsgálhassa a határozat jogszerűségét (lásd a Bíróság C-199/99. P. sz., Corus UK kontra Bizottság ügyben 2003. október 2-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-11177. o.] 145. pontját, és a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P.–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ügyben 2005. június 28-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-5425. o.] 462. pontját). Az így megfogalmazott indokolási kötelezettség a közösségi jog lényeges alapelvének minősül, amelytől csak kényszerítő megfontolások miatt lehet eltérni (lásd az Elsőfokú Bíróság T-218/02., Napoli Buzzanca kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1221. o.] 57. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

139 Az indokolást tehát elvileg ugyanakkor kell közölni az érdekelttel, mint a számára sérelmet okozó aktust. Az indokolás hiányát nem teheti szabályossá azon tény, hogy az érdekelt a közösségi bíró előtti eljárás során megismeri a jogi aktus indokait (a Bíróság 195/80. sz., Michel kontra Parlament ügyben 1981. november 26-án hozott ítéletének [EBHT 1981., 2861. o.] 22. pontja, és a Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, fenti 138. pont, 463. pontja). Az indokolás teljes hiányának a kereset benyújtását követően történő pótlásának lehetősége ugyanis sérti a védelemhez való jogot, hiszen a felperesnek csak a válasz áll rendelkezésére az indokolással – amelyről csak a keresetlevél benyújtása után szerez tudomást – szembeni jogalapjai bemutatására. Így sérül a felek közösségi bíróság előtti egyenlőségének elve (az Elsőfokú Bíróság T-132/03. sz., Casini kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítéletének [T-KSZ 2005., I-A-253. o. és II-1169.o.] 33. pontja, és a Napoli Buzzanca kontra Bizottság ítélet, fenti 138. pont, 62. pontja).

140 Hozzá kell tenni, hogy mivel az érdekelt nem rendelkezik a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat meghozatalát megelőzően a meghallgatáshoz való joggal, annál is inkább fontos az indokolási kötelezettség betartása, hiszen ez az egyetlen olyan biztosíték, amely legalább e határozat meghozatalát követően lehetővé teszi az érdekelt számára, hogy érdemben érvényesítse a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket az említett határozat jogszerűségének

vitatása érdekében (az Elsőfokú Bíróság T-237/00. sz., Reynolds kontra Parlament ügyben 2005. december 8-án hozott ítéletének [T-KSZ 2005., I-A-385. o. és II-1731. o.] 95. pontja; lásd szintén ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-371/94. és T-394/04. sz., British Airways és British Midland Airways kontra Bizottság ügyben 1998. június 25-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-2405. o.] 64. pontját).

141 A töretlen ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikkben előírt indokolásnak a szóban forgó jogi aktus és elfogadási körülményeinek jellegéhez kell igazodnia. A jogi aktust kibocsátó intézmény érvelésének olyan világosan és félreérthetetlenül kell belőle kitűnnie, hogy lehetővé tegye az érintettek számára az intézkedés indokainak megismerését és az illetékes bíróság számára a jogszerűségi felülvizsgálat elvégzését. Az indokolási kötelezettséget az eset összes körülményeire, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, minthogy azt a kérdést, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e az EK 253. cikk követelményeinek, nemcsak szövegére, hanem körülményeire, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére is figyelemmel kell vizsgálni. Különösen valamely sérelmet okozó aktus akkor kellően indokolt, ha az érintett előtt ismert összefüggésben került rá sor, amely lehetővé teszi a vele szemben hozott intézkedés jelentőségének megértését (a Bíróság 125/80. sz., Arning kontra Bizottság ügyben 1981. október 29-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2539. o.] 13. pontja; a C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 63. pontja; a C-301/96. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-9919. o.] 87. pontja, és a C-42/01. sz., Portugália kontra Bizottság ügyben 2004. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-6079. o.] 66. pontja; lásd az Elsőfokú Bíróság T-228/99. és T-233/99. sz., Westdeutsche Landesbank Girozentrale és Land Nordrhein-Westfalen kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-435. o.] 278–280. pontját). Ráadásul az ilyen határozat indokolása pontossága mértékének arányosnak kell lennie a vonatkozó lehetőségekkel és azon technikai feltételekkel vagy határidővel, amelyek között, illetve amelyen belül meg kell hozni (lásd a Delacre és társai kontra Bizottság ítélet, fenti 83. pont, 16. pontját, és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

142 A pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatnak a 2580/2001 rendelet alapján történő meghozatalával összefüggésben annak indokolását mindenekelőtt e

rendelet valamely esetre történő alkalmazása olyan jogi feltételeire tekintettel kell megítélni, mint a rendelet 2. cikke (3) bekezdésében, és utalás útján vagy a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdésében, vagy 1. cikke (6) bekezdésében kifejtettek, aszerint hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti vagy valamely későbbi határozatról van szó.

143 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság nem tudja elfogadni, hogy amint azt a Tanács állítja, az indokolás állhat csak a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének, és a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) vagy (6) bekezdésének szövegezését átmásoló, általános és sztereotíp megfogalmazásból. A fent felidézett elveknek megfelelően a Tanács köteles megemlíteni azon ténybeli és jogi elemeket, amelyektől a határozata jogszerű indokolása függ, valamint azon megállapításokat, amelyek a határozat meghozatalára indították. Az ilyen intézkedés indokolásának tehát meg kell jelölnie azon különös és konkrét okokat, amelyek miatt a Tanács úgy véli, hogy a releváns szabályozás alkalmazandó az érintettre (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-117/01. sz., Roman Parra kontra Bizottság ügyben 2002. február 20-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2002., I-A-27. o. és II-121. o.] 31. pontját, és a Napoli Buzzanca kontra Bizottság ítélet, fenti 138. pont, 74. pontját).

144 Ez elvileg azt eredményezi, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat indokolásának vonatkoznia kell legalább a fenti 116. pontban említett mindegyik elemre, valamint adott esetben a fenti 125. és 126. pontban említett elemekre, míg a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozatoknak meg kell jelölniük azon különös és konkrét okokat, amelyek miatt a Tanács úgy véli, hogy a felülvizsgálat után továbbra is indokolt az érdekelt pénzeszközeinek befagyasztása.

145 Hozzá kell tenni, hogy pénzeszköz-befagyasztási intézkedésnek a 2580/2001 rendelet alapján történő, egyhangú elfogadása során a Tanács nem mérlegelést nem engedő hatáskör alapján jár el. A 2580/2001 rendeletnek a 2001/931 közös álláspont

1. cikkének (4) bekezdésével együttesen olvasott 2. cikkének (3) bekezdése nem értelmezhető úgy, hogy a Tanács köteles lenne minden olyan személyt felvenni a vitatott listára, akivel szemben úgy tűnik, az illetékes hatóság e rendelkezések értelmében határozatot hozott. Az Egyesült Királyság által a tárgyaláson kifejtett ezen értelmezést megerősíti a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése, amelyre a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése is utal, és amelynek értelmében a Tanácsnak rendszeresen, legalább hat hónaponként „felül kell vizsgálnia" a listát az arról való meggyőződés érdekében, hogy „továbbra is indokolt"az érintettek listán való fenntartása.

146 Ebből következően a 2580/2001 rendelet szerinti pénzeszköz-befagyasztási intézkedés indokolásának elvileg nemcsak e rendelet jogszerű alkalmazási feltételeire kell vonatkoznia, hanem azon indokokra is, amelyek miatt a Tanács a diszkrecionális jogköre gyakorlása során úgy véli, hogy az érdekelttel szemben ilyen intézkedést kell hozni.

147 A fenti 143–146. pontban kifejtett megállapításoknak mégis figyelembe kell venniük, hogy a 2580/2001 rendelet szerinti, pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozat, miközben egyéni gazdasági és pénzügyi szankciós intézkedést szab ki, hozzájárul e jogi aktus rendeleti jellegéhez, amint az a fenti 97–98. pontban kifejtésre került. Másfelől, az érintettekkel szemben felhozott kifogások részletekbe menő közzététele nemcsak azon közérdeken alapuló kényszerítő megfontolásokba ütközhetne, amelyekről az alábbi 148. pontban lesz szó, hanem sérthetné a szóban forgó személyek és szervezetek jogos érdekeit, mivel súlyosan sértheti a jóhírnevüket. Ezért kivételesen el kell fogadni, hogy csak a rendelkező résznek, valamint a fenti 143. pontban hivatkozotthoz hasonló jellegű általános indokolásnak kell a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozat Hivatalos Lapban közzétett változatában szerepelnie, mivel elfogadott, hogy e határozat külön és konkrét indokolását más megfelelő módon kell formába önteni és az érintettek tudomására hozni.

148 A jelen eset körülményei között egyebekben el kell ismerni, hogy a Közösség és a tagállamai biztonságát vagy a nemzetközi kapcsolataik irányítását érintő kényszerítő megfontolásokkal ellentétes lehet, hogy az érdekeltek előtt felfedjék a pénzeszközeik befagyasztására vonatkozó eredeti vagy későbbi határozat pontos és teljes indokait, valamint az is ellentétes lehet, hogy a terhelő bizonyítékokat közöljék velük a közigazgatási eljárás során. Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben a már többek között a fenti 133–137. pontban kifejtett megfontolásokra utal, ami a védelemhez való jog tiszteletben tartása általános elvének ilyen összefüggésben elfogadható korlátozásait illeti. E megfontolások *mutatis mutandis* érvényesek az indokolási kötelezettség elfogadható korlátozásai tekintetében.

149 E tekintetben, bár a jelen eset körülményei között nem alkalmazható, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/965/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o., helyesbítés HL L 229., 35. o.; a helyesbítés helyesbítése HL 2005. L 197., 34. o.) rendelkezéseiből kell kiindulni. Az irányelv a 30. cikke (2) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy „[a]z érintett személyeket teljes mértékben tájékoztatják azokról a közrendi, közbiztonsági és közegészségügyi okokról, amelyeken a [valamely uniós polgár vagy családtagja szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát korlátozó] határozat alapult, kivéve ha ez ellentétes a nemzetbiztonsági érdekekkel".

150 A Bíróságnak a külföldiek mozgására és tartózkodására vonatkozó, a közérdek, közbiztonság vagy közegészség által igazolt különleges intézkedések összehangolásáról szóló, 1964. február 25-i 64/221/EGK tanácsi irányelvre (HL 56., 850. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 11. o.) – amelyet hatályon kívül helyezett a 2004/38 irányelv, és amelynek a 6. cikke lényegében azonos az utóbbi 30. cikkének (2) bekezdésével – vonatkozó ítélkezési gyakorlatának (a 36/75. sz. Rutili-ügyben 1975. október 28-án hozott ítélet [EBHT 1975., 1219. o.] és a

131/79. sz. Santillo-ügyben 1980. május 22-én hozott ítélet [EBHT 1979., 1585. o.) megfelelően a hivatkozott rendelkezések által védett minden személynek kettős biztosítékkal kell rendelkeznie, amely minden vele szemben hozott korlátozó intézkedés indokainak közléséből – feltéve, hogy nem ellenkezik az állam biztonságát érintő indokokkal – és a jogorvoslati lehetőségek megnyílásából áll. E követelmény ugyanilyen fenntartással többek között azzal jár az érintett állam részéről, hogy az érintettel még a vele szemben hozott korlátozó intézkedés bejelentésének időpontjában közölje a határozat pontos és teljes indokolását, hogy lehetővé tegyék számára a védelme érdemi biztosítását.

151 Az előzőek összességéből következik, hogy feltéve, hogy a Közösség vagy a tagállamai biztonságát vagy a nemzetközi kapcsolataik irányítását érintő kényszerítő megfontolásokkal nem ellentétes, fenntartva továbbá a fenti 147. pontban mondottakat is, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat indokolásának külön és konkrétan vonatkoznia kell legalább a fenti 116. pontban említett mindegyik elemre, valamint adott esetben a fenti 125. és 126. pontban említett elemekre, és meg kell jelölnie azon okokat, amelyek miatt a Tanács a diszkrecionális jogköre gyakorlása során úgy véli, hogy az érdekelttel szemben ilyen intézkedést kell hozni. Másfelől, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozatok indokolásának ugyanilyen fenntartásokkal meg kell jelölnie azon különös és konkrét okokat, amelyek miatt a Tanács úgy véli, hogy a felülvizsgálat után továbbra is indokolt az érdekelt pénzeszközeinek befagyasztása.

– A hatékony bírói jogvédelemhez való jog

152 Ami végül a hatékony bírói jogvédelemhez való jogra vonatkozó biztosítékot illeti, azt hatékonyan biztosítja az érintettek azon joga, hogy az EK 230. cikk negyedik

bekezdése alapján eljárást indíthatnak az Elsőfokú Bíróság előtt a pénzeszközeik befagyasztására vonatkozó határozattal szemben (lásd ebben az értelemben az EJEB, 2005. június 30-i Bosphorus kontra Írország ítéletet, 45036/98. sz., az Ítéletek és Határozatok Tárában még nem tették közzé, 165. §, és a 2002. május 23-i Segi és társai és Gestoras pro Amnistía kontra az Európai Unió 15 tagállama ítéletet, 6422/02. és 9916/02. sz., Ítéletek és Határozatok Tára 2002-V).

153 Ebben az összefüggésben a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján a pénzeszközök befagyasztására vonatkozóan hozott határozat jogszerűségének bírósági felülvizsgálatát az EK 230. cikk második bekezdése írja elő, amelynek értelmében a közösségi bíróság hatáskörrel rendelkezik az olyan keresetek tekintetében, amelyeket hatáskör hiánya, lényeges eljárási szabályok megsértése, az EK-Szerződés vagy az alkalmazására vonatkozó bármely jogi rendelkezés megsértése vagy hatáskörrel való visszaélés miatt nyújtottak be.

154 E felülvizsgálat alapján, és figyelembe véve az érdekelt által felhozott vagy hivatalból megállapított, megsemmisítésre vonatkozó jogalapokat, az Elsőfokú Bíróság feladata vizsgálni többek között, hogy teljesülnek-e a 2580/2001 rendelet jelen esetre történő alkalmazásának jogi feltételei, ahogyan e rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében, és utalás útján vagy a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében, vagy 1. cikkének (6) bekezdésében vannak kifejtve, aszerint, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti vagy valamely későbbi határozatról van szó. Ez azt vonja maga után, hogy a szóban forgó határozat jogszerűségének bírósági felülvizsgálata kiterjed a határozat indokolásaként felhozott tények és körülmények megítélésére, valamint azon bizonyítékok és információk vizsgálatára, amelyeken e megítélés alapszik, amint azt a Tanács kifejezetten elismerte az írásbeli beadványaiban a Yusuf-ítélet, fenti 29. pont (225. pont) alapjául szolgáló ügyben. Az Elsőfokú Bíróságnak meg kell bizonyosodnia e tekintetben a védelemhez való jog és az indokolási követelmény tiszteletben tartásáról, valamint adott esetben a Tanács által az az alóli „kibújás" érdekében kivételként felhozott kényszerítő megfontolások megalapozottságáról.

155 A jelen esetben annál is inkább elengedhetetlennek tűnik e felülvizsgálat, mert ez jelenti ez egyetlen olyan eljárási biztosítékot, amely lehetővé teszi a nemzetközi terrorizmus leküzdésének követelményei és az alapvető jogok védelme közötti igazságos egyensúly biztosítását. Mivel a Tanács által az érdekeltek védelemhez való jogával szemben emelt korlátozásokat független és pártatlan, szigorú bírósági felülvizsgálattal kell ellensúlyozni (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-341/04. sz. Eurofood-ügyben 2006. május 2-án hozott ítéletének [EBHT 2006., I-3813. o.] 66. pontját), a közösségi bíróságnak lehetőségének kell lennie a pénzeszközbefagyasztási intézkedések jogszerűségének és megalapozottságának felülvizsgálatára, anélkül, hogy az ellentétes lenne a Tanács által felhasznált bizonyítékok és információk titkosságával vagy bizalmas jellegével.

156 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy ha ugyan az Emberi jogok Európai Bírósága el ismeri, hogy a bizalmas információk felhasználása elengedhetetlennek mutatkozhat, mikor a nemzetbiztonság forog kockán, ez azonban véleménye szerint nem jelenti azt, hogy a nemzeti hatóságok mentesülnek a nemzeti bíróságok bármely felülvizsgálata alól, ha azt állítják, hogy az ügy a nemzetbiztonságot és a terrorizmust érinti (lásd az EJEB, Chahal kontra Egyesült Királyság ítéletet, fenti 135. pont, 131. § és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a 2003. március 12-i Öcalan kontra Törökország ítéletet, 46221/99. sz., az Ítéletek és Határozatok Tárában nem tették közzé, 106. §, és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

157 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy itt is a 2004/38 irányelv rendelkezéseiből kell kiindulni. A Bíróság fenti 150. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatának megfelelően ez az irányelv a 31. pontjának (1) bekezdésében előírja, hogy az érintett személyek bírósági vagy adott esetben közigazgatási jogorvoslatot kezdeményezhetnek a fogadó tagállamban a velük szemben közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból hozott határozat megfellebbezésére vagy felülvizsgálatára.

Ezen irányelv 31. cikke (3) bekezdésének értelmében egyébként a jogorvoslati eljárásokban lehetővé kell tenni a határozatok jogszerűségének, valamint azon tényeknek és körülményeknek a vizsgálatát, amelyeken a tervezett intézkedés alapult.

158 Azon kérdés, hogy a felperessel és/vagy ügyvédeivel közölni lehet-e olyan bizonyítékokat és információkat, amelyeknek a bizalmas jellegére hivatkoztak, vagy hogy ezeket kizárólag az Elsőfokú Bírósággal közölhetik, valamely meghatározandó külön eljárás szerint oly módon, hogy megőrizzék a szóban forgó közérdekeket, miközben elegendő mértékű bírói védelmet nyújtanak az érintettnek, külön kérdés, amelyről az Elsőfokú Bíróságnak nem szükséges állást foglalnia a jelen kereset keretében (lásd mégis az EJEB, Chahal kontra Egyesült Királyság ítéletet, fenti 135. pont, 131. és 144. §; a Tinnelly & Sons és társai, valamint McElduff és társai kontra Egyesült Királyság ítéletet, fenti 119. pont, 49., 51., 52. és 78. §; a Jasper kontra Egyesült Királyság ítéletet, fenti 135. pont, 51–53. §, és a 2002. június 20-i Al-Nashif kontra Bulgária ítéletet, 50963/99. sz., az Ítéletek és Határozatok Tárában nem tették közzé, 95–97. §, valamint az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága fenti 111. pontban hivatkozott iránymutatásainak a IX.4. pontját).

159 Végül el kell ismerni, hogy a Tanács széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a KKBP alapján elfogadott közös álláspontnak megfelelően az EK 60., EK 301. és EK 308. cikk alapján gazdasági és pénzügyi szankciós intézkedések meghozatala érdekében figyelembe veendő elemeket illetően. Mivel a közösségi bíróság különösen nem helyettesítheti az ilyen intézkedések meghozatalának alapjául szolgáló bizonyítékok, tények és körülmények megítélését a Tanács értékelésével, az Elsőfokú Bíróság által a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatok jogszerűsége felett gyakorolt felülvizsgálatnak az eljárási és indokolási szabályok betartásának, a tények tényleges hitelességének, valamint a tények értékelésében rejlő nyilvánvaló hiba és hatáskörrel való visszaélés hiányának ellenőrzésére kell korlátozódnia. E korlátozott felülvizsgálat alkalmazandó különösen azon célszerűségi megfontolások mérlegelésére, amelyeken az ilyen határozatok alapulnak (lásd a fenti 146. pontot, és ebben az értelemben az EJEB, 1987. március 26-i Leander kontra Svédország ítéletet, A. sorozat 116. szám, 59. §, és az Al-Nashif kontra Bulgária ítéletet, fenti 158. pont, 123. és 124. §).

A jelen esetre való alkalmazás

160 Az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt megállapítja, hogy a releváns szabályozás, azaz a 2580/2001 rendelet és a 2001/931 közös álláspont, amelyre a rendelet utal, egyáltalán nem ír elő kifejezetten a terhelő bizonyítékok közlésére és az érdekeltek meghallgatására vonatkozó eljárást, kerüljön arra sor akár a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat elfogadását megelőzően vagy azzal egyidejűleg, vagy a későbbi határozatok elfogadásával összefüggésben a vitatott listáról való levétel érdekében. Ráadásul a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése megállapítja, hogy „[a] mellékletben található listában szereplő személyek és szervezetek nevét rendszeresen és legalább hat hónaponként felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy biztosítva legyen a listában való fenntartásuk" megalapozottsága [helyesen: „[a] mellékletben található listán szereplő személyek és szervezetek nevét rendszeresen és legalább hat hónaponként felül kell vizsgálni az arról való meggyőződés érdekében, hogy továbbra is indokolt-e a listán való fenntartásuk]", a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése pedig azt állapítja meg, hogy „[a] Tanács [...] a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének [...] (6) bekezdésében megállapított rendelkezéseivel összhangban [...] felülvizsgálja és módosítja a [...] [listát] [...]".

161 Az Elsőfokú Bíróság továbbá megállapítja, hogy a jelen kereset benyújtását megelőzően semmikor nem közölték a felperessel a terhelő bizonyítékokat. A felperes jogosan hangsúlyozza, hogy mind a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat, mind a megtámadott határozattal bezárólagos későbbi határozatok még csak meg sem említik azon „pontos információkat", illetve az „ügyirat anyagait", amelyek arra utalnak, hogy valamely illetékes nemzeti hatóság a vitatott listára való felvételét igazoló határozatot hozott vele szemben.

162 Így még ha a felperes tudomást is szerzett arról, hogy hamarosan felkerül a vitatott listára, és még ha kezdeményezte is a Tanáccsal való kapcsolatfelvételt az ilyen intézkedés meghozatala megakadályozásának megkísérlése érdekében (lásd a fenti 69. pontot), nem ismerte a tervezett intézkedés megalapozásaként ellene konkrétan felhozott elemeket, tehát nem is volt lehetősége e tekintetben érdemben ismertetni az álláspontját. Ilyen körülmények között nem lehet elfogadni a Tanács azon érvét, amely szerint ő meghallgatta a felperest a pénzeszközök befagyasztása előtt.

163 A védelemhez való jog tiszteletben tartásának ellenőrzésére vonatkozó előző megállapítások *mutatis mutandis* alkalmazandók az indokolási kötelezettség betartásának ellenőrzésére is.

164 A jelen esetben sem a megtámadott határozat, sem az azáltal naprakésszé tett 2002/334 határozat nem tesz eleget a fent körülhatárolt indokolási követelménynek, mivel a (2) preambulumbekezdésükben annak kijelentésére szorítkoznak, hogy „[k]ívánatos" elfogadni azon személyek, csoportok és szervezetek naprakésszé tett listáját, akikre, illetve amelyekre a 2580/2001/EK rendelet vonatkozik.

165 A felperes nemcsak hogy a Tanácsnál nem juttathatta érdemben érvényre az álláspontját, hanem mivel a megtámadott határozatból hiányzott az azt igazoló különös és konkrét okok bármilyen megjelölése, arra sem volt lehetősége, hogy a keresetét érvényesíthesse az Elsőfokú Bíróság előtt, figyelemmel a védelemhez való jog, az indokolási kötelezettségből eredő és a hatékony jogorvoslathoz való jog biztosítéka közötti, már megállapított kapcsolatokra. E tekintetben fel kell idézni, hogy az indokolás teljes hiányának a kereset benyújtását követően történő pótlásának lehetőségét jelenleg úgy tekinti az ítélkezési gyakorlat, mint ami sérti a védelemhez való jogot (lásd a fenti 139. pontot).

166 Továbbá sem a jogvita különböző feleinek írásbeli beadványai, sem az ügyiratnak az Elsőfokú Bíróság előtt bemutatott anyagai nem teszik lehetővé a bírósági felülvizsgálat gyakorlását, hiszen még arra sincs lehetősége, hogy a szóbeli szakasz

befejezését követően bizonyossággal meghatározza, melyik az a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében említett nemzeti határozat, amelyiken a megtámadott határozat alapul.

167 A keresetlevelében a felperes annak kijelentésére szorítkozott, hogy a vitatott listára való felvétele „nyilvánvalóan kizárólag a teheráni rendszer által benyújtott dokumentumokra tekintettel történt". A válaszában hozzátette többek között, hogy „semmi nem te[tte] lehetővé számára [...]" a vitatott listára való „felvétele ténybeli okainak megismerését", hogy „megfosztották az aktába való betekintés minden lehetőségétől is", és hogy „a felvétel okai nagy valószínűséggel diplomáciaiak [voltak]".

168 Ellenkérelmében és viszonválaszában a Tanács tartózkodott attól, hogy állást foglaljon erről a kérdésről.

169 Az Egyesült Királyság beavatkozási beadványában megállapította, hogy „[a] felperes nem állít[otta] azt, és semmi nem sugall[ta] azt, hogy [illetékes hatóság által hozott, a felperest terrorista tevékenységekben részt vevőként azonosító határozat] alapján nem vették fel a mellékletbe". Ugyanebből a beadványból látszik kiderülni egyébként, hogy az Egyesült Királyság szerint a szóban forgó határozat a Home Secretary 2001. március 28-i határozata, melyet helyben hagyott a Home Secretary 2001. augusztus 31-i határozata, később a felülvizsgálat iránti kérelem vonatkozásában a High Court 2002. április 17-i ítélete, és végül a fellebbezés vonatkozásában a POAC 2002. november 15-i határozata.

170 A felperes beavatkozási beadványra vonatkozó észrevételeiben nem cáfolta külön, se nem kommentálta az Egyesült Királyság ezen észrevételeit. Figyelembe véve azonban

a felperes jogalapjait és általános jellegű érveit, valamint különösen a fenti 167. pontban felidézett kijelentéseit, nem lehet egyszerűen jóváhagyni az Egyesült Királyság feltevését. A tárgyalás során egyébként a felperes megismételte, hogy nem tudta, mely illetékes hatóságtól származott a rá vonatkozó nemzeti határozat, és azt sem, hogy mely bizonyítékok és pontos információk alapján hozták meg e határozatot.

171 Továbbá, a tárgyaláson az Elsőfokú Bíróság által a feltett kérdésekre válaszolva a Tanács és az Egyesült Királyság még arra sem voltak képesek, hogy egységes választ adjanak azon kérdésre, melyik nemzeti határozat alapján fogadták el a megtámadott határozatot. A Tanács szerint kizárólag a Home Secretary POAC által helybenhagyott határozatáról van szó (lásd a fenti 169. pontot). Az Egyesült Királyság szerint a megtámadott határozat nemcsak az említett határozaton alapult, hanem a más tagállamokban illetékes hatóságok által elfogadott, egyébként nem részletezett, más nemzeti határozatokon is.

172 Következésképp meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság még a szóbeli szakasz végén sem gyakorolhat felülvizsgálatot a megtámadott határozat jogszerűsége felett.

173 Következtetésként az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a megtámadott határozat nincs indokolva, és hogy olyan eljárás keretében hozták meg, melynek során nem tartották tiszteletben a felperes védelemhez való jogát. Az Elsőfokú Bíróság ráadásul még az eljárás e szakaszában sem folytathat felülvizsgálatot a megtámadott határozat jogszerűsége felett.

174 E megállapítások csak a megtámadott határozat megsemmisítésére vezethetnek, annyiban, amennyiben az a felperest érinti, anélkül, hogy a megsemmisítés iránti kérelem keretében szükséges lenne dönteni az első jogalap két utolsó részéről, illetve a kereset többi jogalapjáról és érveiről.

A kártérítési kérelemről

A felek érvei

175 A felperes nem hozott fel semmilyen ténybeli vagy jogi elemet az arra irányuló kérelme alátámasztására, hogy az Elsőfokú Bíróság kötelezze a Tanácsot az állítólag elszenvedett kár megtérítéseként egy euro fizetésére. E kérelemről sem a Tanács, sem a beavatkozó nem foglalt állást az írásbeli beadványaiban, illetve a tárgyaláson.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

176 A Bíróság alapokmányának 19. cikke és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontja szerint minden keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Az ismertetésnek kellően világosnak és egyértelműnek kell lennie, hogy lehetővé tegye az alperes számára a védekezésre való felkészülést és az Elsőfokú Bíróság számára a keresetről való döntést, adott esetben további információk nélkül is. A jogbiztonság és a gondos igazságszolgáltatás biztosítása végett a kereset elfogadhatóságához az szükséges, hogy az alapvető ténybeli és jogi elemek, amelyeken a kereset alapul, legalább összefoglalva, viszont koherens és érthető módon kiderüljenek magából a keresetlevél szövegéből (lásd az Elsőfokú Bíróság T-19/01. sz., Chiquita Brands és társai kontra Bizottság ügyben 2005. február 3-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-315. o.] 64. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

177 E követelmények teljesítése végett a valamely közösségi intézmény által okozott állítólagos károk megtérítésére irányuló keresetlevélnek tartalmaznia kell azokat az elemeket, amelyek azonosíthatóvá teszik a felperes által az intézménynek felrótt magatartást és azokat az okokat, amelyek alapján a felperes úgy ítéli meg, hogy ok-okozati összefüggés áll fenn e magatartás és az állítólagosan elszenvedett sérelem között, valamint tartalmaznia kell a sérelem jellegét és terjedelmét (lásd az Elsőfokú Bíróság T-38/96. sz., Guérin automobiles kontra Bizottság ügyben 1997. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1223. o.] 42. és 43. pontját, és a Chiquita Brands és társai kontra Bizottság ítélet, fenti 176. pont, 65. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Azonban a bármilyen kártérítés iránti kérelem nem kellően pontos, következésképp azt elfogadhatatlannak kell tekinteni (Chiquita Brands és társai kontra Bizottság, fenti 176. pont, 66. pontja).

178 Különösen a nem vagyoni kár megtérítése iránti, jelképes vagy valódi kártérítésre irányuló kérelemnek pontosítania kell a hivatkozott sérelem természetét az alperes intézmény felrótt magatartására tekintettel, és még ha megközelítően is, de meg kell becsülnie e sérelem összességének mértékét (lásd az Elsőfokú Bíróság T-277/97. sz., Ismeri Europa kontra Számvevőszék ügyben 1999. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-1825. o.] 81. pontját, és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

179 A jelen esetben a keresetlevélben foglalt kártérítési kérelmet valószínűleg nem vagyoni kár megtérítésére vonatkozóként kell érteni, mivel azt a felperes szimbolikus, egy eurós összegre becsülte. Az is tény, hogy a felperes nem pontosította e nem vagyoni kár jellegét és formáját, és főleg nem azonosította a Tanács állítólagos vétkes magatartását vagy magatartásait, amelyre e sérelem okaként hivatkozott. Az Elsőfokú Bíróságnak nem feladata megkeresni és

azonosítani a megsemmisítés iránti kérelem alátámasztásaként megfogalmazott különböző kifogások közül azt vagy azokat, amelyeket a felperes a kártérítési kérelem alapjaként kíván elfogadtatni. Az Elsőfokú Bíróság nem köteles felmérni és ellenőrizni az e kifogás vagy kifogások által említett magatartás vagy magatartások és a hivatkozott nem vagyoni kár közötti esetleges okozati összefüggés fennállását sem.

180 Ilyen körülmények között a keresetlevélben foglalt kártérítési kérelemből hiányzik a legalapvetőbb pontosság, következésképp elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, tekintve hogy a felperes még csak meg sem kísérelte e hiányosságot pótolni a válaszában.

181 Ebből következik az is, hogy a kártérítési kérelem keretében nem szükséges dönteni a felperes által a megsemmisítés iránti kérelme alátámasztásaként felhozott, de az Elsőfokú Bíróság által még nem vizsgált jogalapokról és érvekről (lásd a fenti 174. pontot).

Az írásbeli szakasz újbóli megnyitása iránti kérelemről

182 Azon megállapítások, amelyek az Elsőfokú Bíróságot e megtámadott határozat megsemmisítésére indították annyiban, amennyiben az a felperesre vonatkozik, semmilyen tekintetben nem alapulnak a felperes által a Hivatalhoz 2006. január 18-án és 25-én benyújtott új dokumentumokon (lásd a fenti 23. és 24. pontot). Bár az említett dokumentumokat csatolták az aktához (lásd a fenti 31. pontot), a jelen ítélet céljából minden relevanciától megfosztottnak kell azokat tekinteni. Ilyen körülmények között nem szükséges helyt adni a Tanácsnak az írásbeli szakasz újbóli megnyitására irányuló kérelmének (lásd a fenti 25. pontot).

A költségekről

183 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 3. §-a szerint részleges pernyertesség esetén az Elsőfokú Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását vagy azt, hogy a felek mindegyike maga viselje saját költségeit. A jelen körülmények között a Tanácsot kötelezni kell a saját költségein kívül a felperes költségei négyötödének viselésére.

184 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A keresetet elutasítja mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant, amennyiben az a 2001/931/KKBP közös álláspont naprakésszé tételéről és a 2005/847/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2005. december 21-i 2005/936/KKBP tanácsi közös álláspont megsemmisítésére irányul.**

2) **A terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2005/848/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2005. december 21-i 2005/930/EK tanácsi határozatot a felperesre vonatkozó részében megsemmisíti.**

3) **A kártérítési kérelmet, mint részben elfogadhatatlant, elutasítja.**

4) **A Tanácsot kötelezi a saját költségein kívül a felperes költségei négyötödének viselésére.**

5) **Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága maga viseli saját költségeit.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. december 12-i nyilvános ülésen.

E. Coulon J. Pirrung

hivatalvezető elnök

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei ..... II - 4676

Az eljárás és a felek kérelmei ..... II - 4681

Az eredetileg megtámadott jogi aktusok hatályon kívül helyezésének és más aktusokkal való felváltásának eljárási következményeiről ..... II - 4684

A második kereseti kérelemről ..... II - 4687

A megtámadott közös álláspont megsemmisítése iránti kérelemről ..... II - 4687

A felek érvei ..... II - 4687

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 4689

A megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelemről ..... II - 4694

A felek érvei ..... II - 4695

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 4702

A védelemhez való jog tiszteletben tartására, az indokolási kötelezettségre és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogra vonatkozó biztosítékok alkalmazhatósága a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatnak a 2580/2001 rendelet alapján történő elfogadásával összefüggésben ..... II - 4703

– A védelemhez való jog ..... II - 4703

– Indokolási kötelezettség ..... II - 4708

– A hatékony bírói jogvédelemhez való jog ..... II - 4709

A védelemhez való jog tiszteletben tartására, az indokolási kötelezettségre és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogra vonatkozó biztosítékok tárgya és korlátai a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatnak a 2580/2001 rendelet alapján történő elfogadásával összefüggésben ..... II - 4710

– A védelemhez való jog ..... II - 4710

– Indokolási kötelezettség ..... II - 4718

– A hatékony bírói jogvédelemhez való jog ..... II - 4724

A jelen esetre való alkalmazás ..... II - 4728

A kártérítési kérelemről ..... II - 4732

A felek érvei ..... II - 4732

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 4732

Az írásbeli szakasz újbóli megnyitása iránti kérelemről ..... II - 4734

A költségekről ..... II - 4735